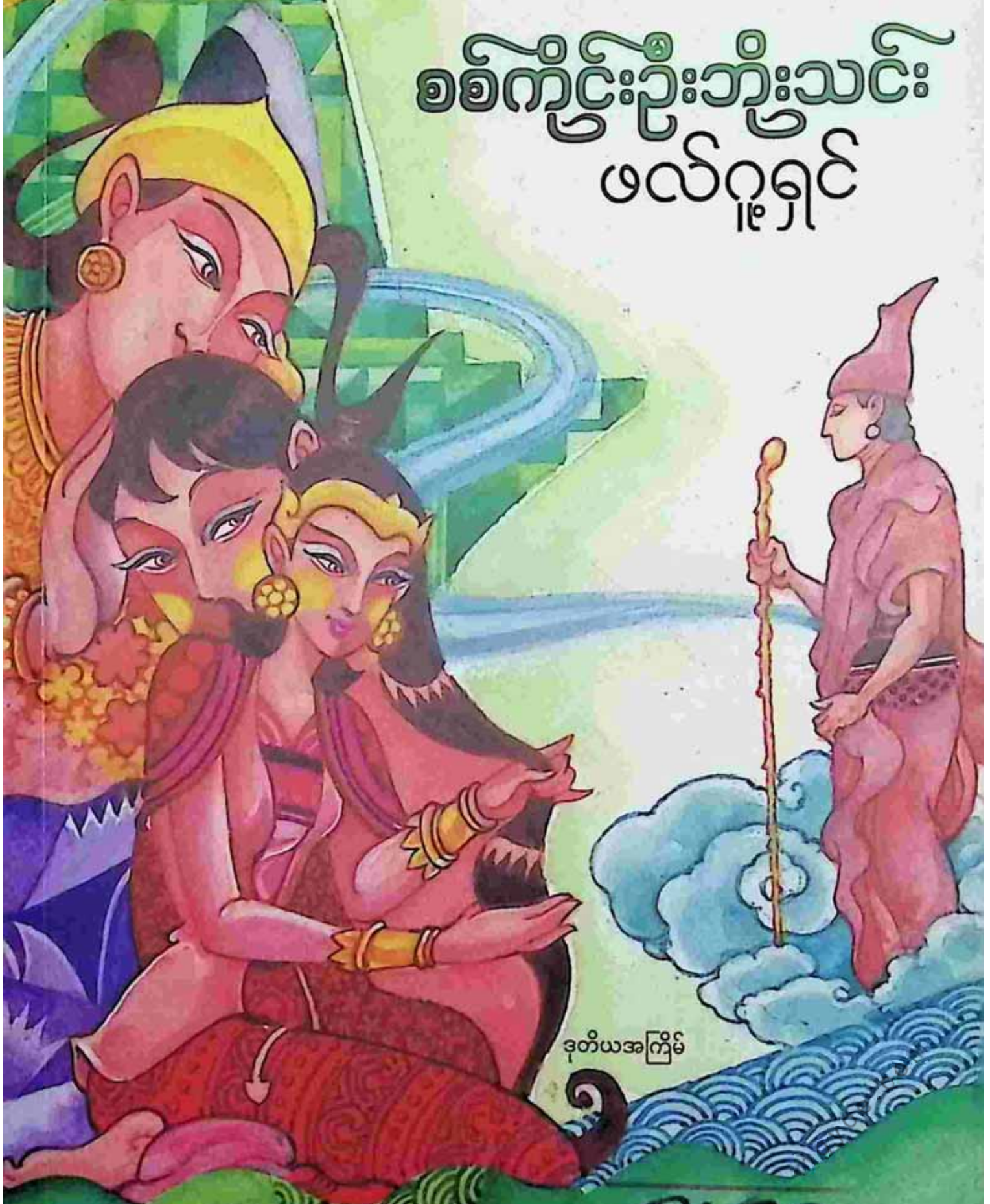

mg y o e . c o m
စိတ်ကူးချိုချိုအနံ့ပညာ

စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း ဖလ်ဂူရင်

ဒုတိယအကြိမ်

Thi Ho Lay Za

လောက၌ အောင်နိုင်နေသူကား အလိုရမ္မက်ကို
ချုပ်တည်း၍ တင်းတိမ်နေခြင်း၊ သူ့အပြစ်ကို
မရှုမထုတ်သော်လည်း ကိုယ့်အပြစ်မဖြစ်ရအောင်
ကြိုးစားနေခြင်း၊ ထောင်လွှားသည်ကို
မလိုလားခြင်းတို့ ဖြစ်ချေသည်။
တိုင်းပြည်လူမျိုးအတွက် အလုပ်လုပ်သောသူတို့
ပေါများသောတိုင်းပြည်သည်
ထိပ်တန်းနိုင်ငံအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်
လေသည်။
လူဖြစ်သော် မိမိ၏
သွားရာလမ်းသည်
ဖြောင့်မတ်ပါ
စေသတည်း။

စစ်ကိုင်းနွဲ့နွဲ့ဘိုးသင်း

ဖလ်ဂုရင်
၂၉၂၂

ANB0080

2,300.00 KS

ဇလ်ဂူဂ်၊ စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း

မျက်နှာပိုးပန်းချီ - သီဟစောဇ

စာမျက်နှာ ၂၃၅ မျက်နှာ၊ ၁၆ စင်တီ x ၁၈.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၈၊ ဩဂုတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၅၉ သွေးသောက်စာအုပ်တိုက်၏ ပထမအကြိမ်ပုံ

ရောင်းစျေး ၂၃၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာစုပုံ

ဖလ်ဂုရုင်
စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၀၈

အထွေထွေ
အချက်အလက်

အထွေထွေ
အချက်အလက်

ဖလ်ဂူရှင်

လူတို့မည်သည် လောက၌ အေးချမ်းသာယာမှုကို လိုလားသည် ဟု ပြောဆိုကြပေလိမ့်မည်။ အေးချမ်းသာယာမှုကို ဆောင်ရွက်သည် ဟူ၍လည်း ပြောဆိုကြပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ပြောဆိုရာ၌ ဂုဏ်ရှိသော သူက ပြောဆိုလျှင် ယုံကြည်ကြသူတို့လည်း များပေလိမ့်မည်။ သို့သော် တွေ့ကြုံဆုံဆိုက်မှု အရပ်သည်ကား အေးချမ်းသာယာမှုနှင့် ကျောချင်း ကပ်လျက်ရှိသည်သာ များပေသည်။

လောကသည် အေးချမ်းသာယာမှု မရှိနိုင်။ ထိုသို့ အေးချမ်း သာယာမှု မရှိနိုင်ခြင်းကြောင့် ငိုကြွေးနေသော သူတို့သည် ရှိတိသကဲ့သို့ ရယ်မောလျက် တန်ခိုးရှိပြီးလျှင် တင့်တယ်သောသူတို့လည်း ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့် အေးချမ်းသာယာမှု မရှိခြင်းသည် တစ်ဖက်က အမင်္ဂလာ ဖြစ်သဖြင့် တစ်ဖက်မှာ မင်္ဂလာရှိလေသည်။

သာဓက ပြရသည်ရှိသော် ဤသို့တည်း။ တောင်သူလယ်သမား တစ်ယောက်၏အိမ်ကို ဝန်ကြီးတစ်ပါးသည် ဧည့်သည်အဖြစ်နှင့် ရောက် လာသည်။ ထိုတောင်သူလယ်သမား၏ အိမ်နှင့် ကြက်ဖကြီးသည် ကြက် အုပ်စုနှင့် တင့်တယ်ပျော်ပါးစွာ စားသောက်ပျော်ပါးလျက်ရှိသည်။

ထိုသို့ တောင်သူလယ်သမား၏ အိမ်သို့ ဝန်ကြီးသည် ဧည့်အဖြစ် နှင့် ရောက်လာသောကြောင့် အိမ်ရှင်လယ်သမားကား ဂုဏ်ရှိသည်။ ငါ့မှာ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိသည်ဟု ၎င်း၏အဖြစ်တွင် အလွန်အေးချမ်း သာယာကာ ခဏချင်းအားဖြင့် ရှိကောင်းပေမည်။

လယ်သမား၏ သားသည်ကား ဝန်ကြီးအား ကောင်းသော ဟင်း လျာဖြင့် ဧည့်ခံကောင်းဖြစ်လိုသောကြောင့် ပျော်ပါးစွာနေသော ကြက် အုပ်စုကို လိုက်၍ဖမ်းတော့ပြီး။ လယ်သမားအိမ်မှာ သာယာအေးချမ်း သလောက်၊ လယ်သမား၏အိမ်မှ ကြက်တို့ကား သောင်းကျန်းခြင်းပေး နှင့် တွေ့ကြရလေပြီ။ ဘယ်သူ သောင်းကျန်းသနည်း။ ကြက်သည် သောင်းကျန်းသလား၊ သာယာသည်ဆိုသော လယ်သမား၏အိမ်မှ သား သည် ကြက်များအပေါ်၌ သောင်းကျန်းလေသည်။

ထိုလယ်သမား၏သားသည် ကြက်ဖ မြီးကောင်ပေါက်တစ်ကောင် နှင့် ဥလုဆဲ ကြက်မဆူဆူတစ်ကောင်ကို ဖမ်း၍သတ်ပြီးသော် ဟင်းလျာ ကောင်းအဖြစ်နှင့် ဝန်ကြီးအား ကျွေးတော့ပြီ။ ကြက်ဥတွင်းထဲမှ ကြက်ဥ များကိုယူ၍ ဝန်ကြီး၏ စားတော်ပွဲအတွက် အာဟာရကောင်းကို ဖြစ်စေ တော့သည်။

ထို့ကြောင့် လယ်သမားမှာ ဝန်ကြီး၏ ပွဲတော်စာကောင်းကို ဖြစ်စေ နိုင်သဖြင့် တင့်တယ်ကာ ဂုဏ်သိန်ကြီးမြင့်သော်လည်း၊ ၎င်း၏အိမ်မှ ကြက်များမှာကား ကြောက်လန့်တကြား တွေ့ကြရလျက် အပေါင်း အသင်းထဲမှ ကြက်ဖတစ်ကောင်နှင့် ကြက်မတစ်ကောင် သေကြရသည့် ပြင် နောက်ကြက်ဦးရေတိုးပွားရန် ကြက်ဥ ဆယ့်ငါးလုံးလောက်လည်း ပျက်စီးရလေသည်။

ထို့ကြောင့် လောကသည် အမြဲတိမ်းစောင်းနေလျက် အနိမ့် အမြင့် ယူ၍ ရှိလေသည်။ ပူပြင်းလျက်လည်း ရှိသည်။ ထိုသို့ ရှိခြင်းကြောင့်

လောကသည် မင်္ဂလာရှိသည်။ ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု ရေးလျှင်၊ ဤစာရေးဆရာကို အရူး လူမိုက်ဟု ဆိုကောင်း ဆိုပေမည်။

ဆိုလျှင် ဆိုသောသူသည် အရာရှိကြီး၊ လခစားကြီး၊ ဝန်ကြီး၊ ဝန်ကြီးချုပ်၊ သမ္မတ၊ ငွေဝင်ကောင်းသူ၊ ကောင်းစားသောသူ၊ ဂုဏ်ရှိသောသူ စသည်ဖြင့် မလုပ်ချင်နှင့်။ ပြဆိုခဲ့သော လယ်သမား၏ အိမ်မှ ကြက်ဖကြီးကဲ့သို့ ကြက်အုပ်စုနှင့်သာ နေပေတော့။

ထိုသဘောအရ ဖလ်ဂူရှင် ရေပိုင်က လူ့သျှတ္တရမှ ထုတ်၍ ဤသို့ သော နိတိကို ဆိုသည်။

လောကသည် အစဉ်မသာယာလျက်ရှိသည်။ ထိုသို့ မသာယာခြင်းကြောင့် လောက၏ တင့်တယ်သောအရောင်အဝါနှင့် မင်္ဂလာလည်း ရှိပေသည်။ ကမ္ဘာ၌ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားနေသော ခေတ်တွင်သာ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည် ထင်ရှား၍ ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ၊ ဘုရား ရဟန္တာတို့သည် ပွင့်နိုင်လေကုန်သည်။ ထိုသို့ နိတိစကားကို မောင်တော်ကလေး တက္ကသိုလ်မှအပြန်ကို မျှော်လင့်နေသော စောစိန်မြိုင်မင်းသမီးကလေးသည် စဉ်းစားကာ တည်းဖြတ်ဝေဖန်လျက် ရှိနေသည်တွင် ခမည်းတော်မင်းကြီး တောက်ထိန်မှ အောက်ပါအမိန့်တော်သည် ရောက်လာ၍ မင်းသမီး စောစိန်မြိုင်သည် အနိမ့်သို့ ဆင်းကာ နာခံရလေ၏။

“သမီးတော် စောစိန်မြိုင်၊ နက်ဖြန် ညီလာခံတွင် ရံရွေတော်များနှင့်တကွ ဝင်ရောက်ခစားရမည်....”

နောက်တစ်နေ့ညီလာခံ၌.....

“သမီးတော်...”

“အပါးတော်က ခစားလျက်ရှိကြောင်းပါဘုရား....”

“နားထောင်ဗျား ...”

“အမိန့်တော်သံကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်လျက်ပါဘုရား...”

“သူကောင်းတော်ကြီးများ ...”

“ဘုရား ...”

“ခု ပန်းတောင်းနေပြည်တော် မြင်တင်နေပြည်တော် ရွှေမြင်းပျံ နေပြည်တော်တို့မှ မိတ်ဆက်မဟာမိတ်အားဖြင့် သူတို့၏သားတော်များ နှင့် မေတ္တာဆက်ရန် သမီးတော်ကိုလိုကြောင်း လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ များစွာ ပြုကာ သဝဏ်လွှာနှင့် တောင်းလာကြသည်။ ဘယ်လို သဘောရကြ သလဲ သူကောင်းတော်ကြီးများ ...”

“သမီးတော်အား သနားသဖြင့် တင်ခွင့်ပြုတော်မူပါ ဘုရား ...”

“ကိုင်း တင်စေဗျား ...”

“ခမည်းတော်မြတ် မိန့်တော်မူသည်မှာ သွယ်ဝိုက်သောသဘော နှင့် နိုင်ငံတော်၏ အကျိုးဟု ယူဆလျှင်လည်း ယူဆနိုင်ပါသည်။ သို့ရာ တွင် စင်စစ် အရင်းခံသော်ကား ဘုန်းဘုရား သမီးတော်နှင့် တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးတော်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခွင့်ကို မ၊စသနားတော်မူပါ ဘုရား ...”

“ဘယ့်နှယ်လဲ သူကောင်းတော်ကြီးများ ...”

“ရွှေဘုန်းတော်ရှင်ဘုရား ...”

“နန်းရင်းဝန် သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီး တင်ဗျား ...”

“သမီးတော် ထိပ်စုမြတ် လျှောက်တင်သော အရေးတော်သည် အလွန်လျော်ကန်သင့်မြတ်တော်မူပါသည် ရွှေဘုန်းတော်ရှင် ဘုရား ...”

“ညီလာခံသဘာက ဘယ်လိုများ သဘောသင့်ကြပါသလဲ သူတော်ကောင်းကြီးများ ...”

“ရွှေဘုန်းတော်ရှင်ဘုရား ...”

“အတွင်းဝန်မင်း တင်ဗျား ...”

“ညီလာခံသဘာ့ကိုယ်စား တင်လျှောက်ပါသည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီး

တင်သည့်အတိုင်းကို သဘောတူညီကြပါသည်။ သို့သော် နန်းလုံးမျက်ရှု ထိပ်ထားကလေးသည် မည်ကဲ့သို့ ရွေးချယ်မည်ကို သိလိုကြကြောင်း ပါဘုရား”

“သမီးတော် ကြင်ဖက်တော်ကို ဘယ်လို ထောက်ထား မြော်ခေါ်ပြီး မေတ္တာတော်ကို နှီးမလဲ၊ တင်ဗျား ...”

“ခမည်းတော် ဘုရားထံ သဝဏ်လွှာသည် တောင်းဆိုကြသည့် မင်းသားများကို ခမည်းတော်ခြေတော်ရင်းသို့ ဆင့်ဆိုတော်မူပါ။ သမီး တော်အထံသို့ ဘုရားသမီးတော် အချိန်ပေးပါမည်။ လာရောက်ကာ တွေ့ ကြပါစေ ရွှေဘုန်းတော်ရှင်ဘုရား ...”

“ဘယ့်နှယ် သူတော်ကောင်းကြီးများ ...”

“သဘောတူကြကြောင်းပါဘုရား ...”

“ကောင်းပြီ၊ ဂုတ်ဝန်မင်းက သည်အရေးတော်ကို လျော်ကန်အောင် အမြန်စီရင်ဆောင်ရွက်စေဗျား ...”

ညီလာခံကွဲ...။

အခန်း(၂)

ပန်းတောင်းပြည်၊ မြင်တင်ပြည်၊ ရွှေမြင်းပျံပြည်တို့မှ မင်းသားများ သာမက ကြီးကြာပြည်က မင်းသားပါ ဆိုက်ရောက်လာသဖြင့် မင်းသမီး စောစိန်မြိုင်သည် ပန်းတောင်းပြည်တော်မှ မင်းသား စောဒေဝဗလသည် မိမိ၏ အဆောင်တော်သို့ လာရောက်ရန် ဖိတ်သည့်အတိုင်း စောဒေဝဗလသည် မင်းသမီး၏အထံတော်သို့ မင်းသားတို့၏ ဝတ်စားတန်ဆာဖြင့် တင့်တယ်စွာ ဆင်ယင်၍ လာရောက်လေ၏။ မင်းသမီး စောစိန်မြိုင်သည်ကား မည်သို့သော မင်းသမီးနည်း၊ လက်ပါးစေ အပျိုတော် အထိန်းတော်တို့ကို တော်ရာတွင်ထားလျက် အရိပ်အခြည်ကို မမြင်စေရဘဲ တစ်ကိုယ်တော် ထီးပြုကာ ဧည့်ခံတော်မူလေ၏။

မင်းသမီးသည် ဤသို့လျှင် အိမ်ရှင်သဘောအတိုင်း ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာစေတော့၏။

“မောင်တော် ကျန်းခန့်သာ၍ မာတော်မူပါစ”

“မိမိကလေးရဲ့ မေတ္တာတော်ကြောင့် ...”

“အလိုမောင်တော်၊ ဘယ်တော့ကမှ မမြင်ဖူးဘဲနှင့် ထိပ်ထားဟာ မောင်တော်ကို မေတ္တာမပို့ဘူး၊ လွဲနေပြီ ထင်ပါတယ် ...”

စောဒေဝဗလသည် အံ့အားသင့်ကာ စကားဆိုဖွယ်အဆက်ကို ခက်နေသဖြင့် တွေးကာ ငေးနေလေတော့၏။ စောစိန်မြိုင်ကား ပြုံး၍ ဤသို့ စကားတီ၍ တာလိုက်တော့၏။

“မောင်တော် လာရောက်တော်မူတာကို မင်္ဂလာရှိပါစေလို့ ထိပ်ထား ဟာ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဘာကြောင့် မောင်တော် ရောက်လာပါသလဲ...”

“ထိပ်ထားရဲ့ သတင်းတော်ကို ကြားရကတည်းက နှလုံးထဲမှာ ကျပြီး၊ အချစ်ကို ဆက်သဖို့ ရောက်လာပါတယ်...”

“ဪ ... စိန်မြိုင်ရဲ့ သတင်းကို ဘယ်လိုများ မောင်တော့်ထံ ဘယ်သူတွေက ပို့ပါသလဲ ...”

“ထိပ်ထားကို ကုန်သည်တွေကမြင်တော့ ...”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် အပြည်ပြည်က လာရောက်တဲ့ ကုန်သည်တွေ ကို စိန်မြိုင်က လိုက်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုရတာကိုး။ သူတို့ သိကြမှာပေါ့။ သူတို့က ဘယ်လိုသတင်းများကို ဖောက်သည်ချပါသလဲ မောင်တော်...”

“ထိပ်ထားဟာ ရွှေစင်ရုပ်လုံးကလေးလိုပဲ အင်မတန် ချောလှတယ် လို့ ...”

“ခုထိပ်ထားဟာ လှသလားမောင်တော် ...”

“လှပါတယ်”

“အင်မတန် လှပါသလား”

“သိပ်ကို လှပါတယ်”

“ဪ ... ဘယ်လောက်လှတယ်လို့ မောင်တော်ရေပြစမ်းပါ...”

“ဟောဒါလောက်ကြီး” ဆိုကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဝိုင်း၍ ပြလေ တော့၏။

ထိုအခါ မင်းသမီးသည် ပြုံး၍ “စိန်မြိုင် သည့်ထက်ပိုပြီး မလှဘူး ပေါ့ ...” ဆိုသဖြင့် စောဒေဝဗလသည် စိုက်ကာနေလေတော့၏။

မင်းသမီးကား “မင်းသမီးဆို သည်အတိုင်း အ,တတပင် ထင်ပါရဲ့ ...” ဤသို့ပြောဆိုလေ၏။

“စိန်မြိုင်ကတော့လေ အင်မတန်ရုပ်ဆိုးတယ်လို့ မိမိကိုယ်ကိုယ် မိမိ ထင်တာပဲ။ တစ်ခါတလေ ကြေးမုံပြင်ထဲမှာ မိမိကိုယ်ကိုယ် မိမိ ကြည့်ပြီး အရုပ်ဆိုးလွန်းတာနှင့် ငိုမိတယ်။ ခုတော့ ကိုယ့်ကို လှတဲ့လူနှင့် တွေ့နေရတော့ ထကိုကချင်တာပဲ။ ဝမ်းသာပါတယ် မောင်တော်။ ကိုယ့်ကို လှတယ်ထင်တဲ့ လူများ ဘယ်က၊ ဘယ်တော့မှ ပေါ်လာပါမလဲလို့ နေ့တိုင်း ဆုတောင်းနေရပါတယ်။ သို့သော်နော် မောင်တော် တခြားတိုင်းပြည်က မင်းသားတွေကိုလည်း ဖိတ်ထားတော့ သူတို့ကိုလည်း ဝတ်ကျ၊ တမ်းကျ တွေ့သင့်ပါသေးတယ်။ နောက်တော့သာ မောင်တော်က ထိပ်ထားကို အရုပ်ဆိုးမသွားပါနှင့်နော်”

“စိတ်ချပါ မိမိရယ်...”

“စိတ်ချပြီး အားကိုးပါတယ် မောင်တော်။ ကိုင်း ... မောင်တော်ညောင်းတော်မူလှရော့မယ်။ ပြန်ပြီး ကြွတော်မူပါဦးတော့ ...”

* * *

နောက်တစ်နေ့သော် မြင်တင်ပြည်မှ မင်းသား သာရဝန်သည် မင်းသမီးကလေး စောစိန်မြိုင်ထံ ရောက်လာတော့၏။ မင်းသမီးကလေးကား ပြုံး၍ ရွှေအိမ်သည်ကောင်း ဖြစ်လေတော့၏။ ဤသို့လည်း လောကွတ်ပျူငှာ၏။

“မောင်တော်နော် ... မိမိကလေးကို အပြစ်မဆိုပါနှင့် ...”

“ထိပ်ထားရယ် ဘာကြောင့် အပြစ်ဆိုရမှာလဲ ...”

“မိမိကလေးက မောင်တော်ထံ လာပြီးမှ နှုတ်မဆက်တော့ ရိုင်းစိုင်းတယ်ဆိုပြီး ရွှေစိတ်တော်ခုမှာကို စိုးရိမ်မိပါတယ် ...”

“မောင်တော်ဟာ သည်လိုစိတ်ထား မရှိပါ...”

“မောင်တော်ဟာ မိမိကလေးရဲ့ ပြည်တော်သာကို ရောက်လာတော့ မေတ္တာတော် ပျော်နေတယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်ကိုးစားမိပါတယ်။ မှန်ပါ ရဲ့လား မောင်တော် ...”

“မှန်ပါတယ်”

“ယုံပေါင်”

“ယုံတော်မူပါ ထိပ်ထားရယ်။ ကျိန်စာကိုတောင် ဆိုပြဝံ့ပါတယ်...”

“သွားလည်း မေးတော်မမူနှင့်နော် ...”

“မမေးပါဘူး ...”

“အို ခက်ပါတယ်လေ ပြောဝံ့တော့ပေါင် ...”

“ပြောသာ ပြောတော်မူပါ။ သာရဝန်ဟာ မင်းသားစစ် မင်းသားမှန် ပါ။ မင်းသားလေ မင်းသားလွင့် မဟုတ်ပါ”

“ယုံကြည်တော်မူရမယ်နော် ...”

“ယုံကြည်တော်မူပါ”

“မောင်တော်ရဲ့စိတ်တော်ထဲတွင် ထားတော်မူပါ ...”

“မိန့်တော်မူပါ”

“စောဒေဝဗလက၊ စိန်မြိုင်ကို အရုပ်ဆိုးသတဲ့၊ သူပြန်သွားတော့၊ စိန်မြိုင်လေငိုမိတာပဲ”

“ဪ ... သူ့မှာ မျက်စိမပါလို့ အလကား မင်းသားကန်းပါ”

“စိန်မြိုင်ဟာ လှသပေါ့”

“လှပါတယ်”

“ချောကော ချောသလား မောင်တော်”

“ချောတာပေါ့၊ ချောတဲ့လှတဲ့အပြင် ထိပ်ထားရဲ့ အသံကလေးဟာ သိပ်သာယာတာပဲ”

“ဘယ်လိုသာယာတာလဲ”

“အို ... ပြောကိုမပြတ်ဘူး”

“ဘယ်လောက်သာယာတယ်လို့ ပမာ၊ ပမာ၊ ပမာ”

မင်းသား သာရဝန်ကား လက်နှစ်ဖက်ကို ဝိုင်း၍ ပြတော့၏။
မင်းသမီး စောစိန်မြိုင်ကား ပြုံး၍ “မောင်တော်ရယ် သည့်ထက်များ
တိုးပြီး နှမတော်ရဲ့အသံဟာ မသာယာနိုင်တော့ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်ရာ၊
မင်းသား သာရဝန်သည် ပါးစပ်ဟ၍ မျက်လုံးပြူးနေလေတော့၏။
မင်းသမီးကား ဤသို့လျှင် ဆိုပြန်လေ၏။

“မောင်တော်က ထိပ်ထားရဲ့ ရှေ့မှာကြောင့် သက်သက်မြှောက်ပြီး
ပြောတော်မူတာပါ။ စိန်မြိုင်ရဲ့ အသံကလေးကို လူတိုင်းကပင် ကြားပြင်း
ကတ်လို့ ငှက်ဆိုးသံ ထင်ကြတာနှင့် ငှက်ဆိုးမလေးလို့တောင် ခေါ်နေ
ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်တော့်နှမတော်လေ၊ လူထဲမှာတောင် စကား
မပြောဝံ့ဘူးဘုရား၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဒါလောက်ပဲ ငါ့အသံဟာ ဆိုးရ
သလားလို့ ဝမ်းနည်းပြီးငိုမိပါတယ်။ ခုမောင်တော်က ထိပ်ထားရဲ့ အသံ
ဟာ သာတယ်လို့ ဆိုတော့၊ စိန်မြိုင်လေ သိပ်ပြီးဝမ်းသာပြီး ဟစ်လို့
တောင် သီချင်းဆိုလိုက်ချင်တာပဲ”

“ထိပ်ထား၊ ဘယ်သူက ထိပ်ထားရဲ့အသံကို ငှက်ဆိုးသံလို့ ဆိုသလဲ၊
မောင်တော်သာကြားရရင်၊ မောင်တော့်ရှေ့မှာသာဆိုရင် ထပြီး လှံကစား
မှာပဲ”

“မောင်တော်ရယ် ခမည်းတော်ဘုရားနှင့် မယ်တော်ဘုရား က
တောင် ငှက်ဆိုးသံထင်ပြီး ငှက်ဆိုးမလို့ ခေါ်နေပါတယ် မောင်တော်လှံ
ကစားမှာလား”

မင်းသား သာရဝန်သည် လျှာမလှုပ်သာဖြစ်နေ၏။ မင်းသားသည်
ကား အတော်ပင် ညံ့ပုံရ၏။ မင်းသမီးလည်း မင်းသမီးဆိုသည်နှင့်အညီ

နန်းတော်ထဲ၌သာ အဆိုတော်၊ အသီတော်၊ အကတော်၊ အချီတော်၊
အချောတော်တို့နှင့်သာ နေရခြင်းများလေရကား နတတမင်းသမီးပင်
ဖြစ်ပုံရလေ၏။ ဤသို့သော စကားကိုလည်း ဆက်၍ ဆိုပြန်၏။

“မောင်တော်ရယ်၊ မောင်တော်က နှမတော်ကလေးရဲ့ အသံကို
သာတယ်ဆိုတော့ အားကိုးအားထားရာ ရပြီလို့ သိပ်ကိုဝမ်းသာတာပါပဲ။
အားထားပါရစေ မောင်တော်”

“ဝမ်းသာပါတယ်”

“နောင်တော့သာ ငှက်ဆိုးသံဆိုပြီး စွန့်ခွာတော်မမူပါနှင့် မောင်တော်”

“ကတိတော် မြဲပါတယ် နှမတော်”

“မောင်တော်လည်း ညောင်းညာတော် မူလှရော့မယ်၊ မြဲပါစေ”
ထိုသို့လျှင် မင်းသား သာရဝန်သည်၊ မင်းသမီးကား ငါ့ဘက်သို့
ယိုင်ချေပြီဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် ပြန်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့၌ ရွှေမြင်းပုံ
ပြည်မှ မင်းသားနေမျိုးသည် မင်းသမီးစောစိန်မြိုင်ထံသို့ ရောက်လာလေ၏။
မင်းသမီးကား မင်းသားနေမျိုးကို ကြည်သောမျက်နှာနှင့် ပြုံး၍
ဤသို့လျှင် တာလေတော့၏။

“မောင်တော်နော် နှမကလေးကို အပြစ်ဆိုတော့ ...”

“အလို ... ဘာကြောင့်”

“မောင်တော်ရဲ့ ရုပ်ပုံရွှေလွှာကို ဟိုအခါကလည်း မမြင်ဖူးဘူး၊
သတင်းတော်ကိုလည်း မပို့တော့ စိန်မြိုင်လေ အထင်တော် သိပ်လွဲမိ
တယ်။ ခုတော့ အားနာပြီး၊ ခုမှတွေ့ရတာကို သိပ်ယူကျုံးမရ ရှိလှပါတယ်
မောင်တော် ...”

“မေတ္တာတော် ပျော်မယ်ဆိုရင် ကြည်ရွှင်စရာသာပါပဲ ...”

“ဒါပေ မောင်တော်၊ မေးပါရစေ၊ သည်းခံတော်မူပါ ...”

“မေးတော်မူပါ ...”

“ဘာကြောင့် မောင်တော်ဟာ နှမတော့အပေါ်မှာ မေတ္တာတော်ကို ကမ်းချင်ပါသလဲ ...”

“နှမတော်၊ မောင်တော့တိုင်းပြည်တုန်းက ကုန်သည်ကြီးများထံက နှမတော် သတင်းတော်ကို ရပါတယ် ...”

“ဘယ်လိုလဲ မောင်တော် ...”

“နှမတော်ဟာ ကုန်သည်များကို လိုက်လံစစ်ဆေးတော့ နှမတော် ရောက်လာတယ် ဆိုရင်ပဲ ရာသီလိုက် ပန်းရနံ့ကလေးဟာ သင်းကြိုင်ပြီး ထုံလာတယ်။ ဒါပေပန်းလည်း မပန်တဲ့ ...”

“ဪ ... မိမိကလေးလေ၊ ပန်းမကြိုက်ဘူး ပန်းပန်လေ့ ထုံးစံ လည်း မရှိဘူး။ နံ့သာဖြူ၊ နံ့သာနီ၊ ကရမက်၊ စမ္မာ၊ အကျော်တို့ကိုလည်း ကိုယ်မှာလိမ်းသတဲ့ ဝါသနာလည်းမပါဘူး။ တစ်ခါတလေတော့ ကျန်းမာ အောင် သနပ်ခါးတော့ လိမ်းမိတယ်။ ဒါလည်း သုံးရက်တစ်ခါ၊ လေး ရက် တစ်ခါသာပါ ...”

“သည်လို သင်းထုံမွှေးကြိုင်တယ် ဆိုတာကို ခုတော့ ယုံမိတဲ့အပြင် အဆင်းဟာလည်း နတ်သမီးကို မြင်ဖူးပြီကို ထင်စရာ ...”

“မောင်တော်ရယ် မောင်တော်က သက်သက်မြှောက်တာပါ ...”

“ဟာ ... နှမတော် အထင်လွဲကုန်ပြီ ...”

“မလွဲပါ မောင်တော် ...”

“ဟာ ... လွဲ .. လွဲ .. လွဲ ... လွဲသမှ အင်မတိအင်မတန် လွဲပါ တယ် ...”

“မောင်တော် မိန်းမဆိုတာ အရွယ်ရောက်၊ အပျိုဖြစ်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကိုယ်နံ့ကလေးဟာ မသတိစရာ ထုံလာပါတယ်။ အဲသည်တော့နော် သည်အနံ့ကလေးကို ကာကွယ်တဲ့သဘောနှင့် မိန်းမတိုင်းလိုလိုပဲ ကိုယ် ကို အမွှေးအနံ့သာအမျိုးမျိုးနှင့် လိမ်းကျံပြီး အမြဲထုံသနေရပါတယ်။”

မိမိကလေးမှာတော့ မိန်းမပျင်းမို့လို့ ဘယ်လို အမွှေးအထုံတို့ကိုမျှ မလိမ်း မကျံမသတော့ အများကပဲ ဆိတ်မနဲ့ နံတယ်၊ သိုးမနဲ့ နံတယ်၊ လက်ပပ်စော် နံတယ်လို့ ကဲ့ရဲ့ကြပါတယ် ...”

“မောင်တော့ ရှေ့မှာသာ ကဲ့ရဲ့ရင်ဓားစာ”

“မောင်တော့ စကားကြားရတော့ စိန်မြိုင်ကလေး စန်းထလို့ လန်းရတော့မယ် ... ဖြစ်တာနှင့် ဝမ်းသာပါတယ် မောင်တော် နောင်တော့ သာ ...”

“သစ္စာပေးပါ နှမတော် ...”

“မောင်တော်အား တောင်းပန်ပါရစေ ...”

“မိန့်တော်မူ ...”

“ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်သို့ နှမတော်ကို အကြောင်းပြုပြီး လာကြတော့ အိမ်သည့်ဝတ္တရားကုန်အောင် မင်းသားအသီးသီးအား ဧည့်ခံသင့်သည့်အတိုင်း မလွဲသာလို့ မရိုင်းအောင် ဧည့်ခံရတာကို ရွှေစိတ်တော်ညီပြီး၊ အပြစ်ဆိုမှာများ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမိပါတယ် မောင်တော် ...”

“မောင်တော်ဟာ သည်လို မင်းသားမဟုတ်ပါ ...”

“ဝမ်းသာလှပါတယ် အချိန်လည်း အတော်ကြာပါပြီ။ မောင်တော် စိတ်ချပါရစေ ...”

ထိုသို့ မင်းသားနေမျိုး ပြန်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့၌ ကြီးကြာပြည်မှ မင်းသားမင်းဘီလူးသည် စောစိန်မြိုင်ထံ လာလေ၏။ ဤသို့လည်း ရွှင်ရွှင်ပျပျနှင့် စကားကို မင်းသမီး၏အရင် စတင်ဆိုလေ၏။

“ထိပ်ထား ပျော်တော်မူပါရဲ့လား ...”

စောစိန်မြိုင်သည် မင်းဘီလူး၏ စကားကို အတော်အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပျော်သည်ဟုဆိုသော် လူပျိုလှည့်လာနေကြမင့် ပျော်မှာပေါ့ဟု တွေးတော့မည်။ မပျော်ဟုဆိုသော် မျှော်

တော်ဇောနှင့် မောနေမှာပဲ။ ဘာပျော်မလဲဟု တွေးဆကာ အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးမှ စရိုက်ပေါ့ မောင်တော်ဟု စကားလက်ခံသဖြင့် မင်းဘီလူး သည် ဤသို့ ဆိုပြန်လေ၏။

“ထိပ်ထားထံ မင်းသားသုံးပါး လာသွားပြီးပါပြီ။ ဘယ်မင်းသား ကိုများ သဘောတော်တွေ့ပါသလဲ ...”

“စဉ်းစားတုန်းပါ ...”

“လောကမှာ စဉ်းစားတယ်ဆိုတဲ့ စကားရှိလူဟာ ကြောက်စရာ တစ်ခုလို့ ထင်ပါတယ် ...”

“ထိပ်ထားဟာ ကြောက်စရာပေါ့ ...”

“ကြောက်စရာပါ ... လောကတွင် ထိပ်ထားသာလျှင်မဟုတ်၊ မိန်းမဟူသမျှသည် ကြောက်စရာ”

“မောင်တော်ဟာ ကြောက်ရက်သားနှင့် အရဲစွန့်ပြီး ယခု လာခဲ့ ရတာပေါ့ ...”

“သည်လိုလည်း မဟုတ်ပါ။ နှမတော်တို့ မိတ္တီလာရွှေပြည်ကြီးဟာ အလွန်စည်ပင်ဖြာလို့ သာယာဝပြောတယ်။ ကျက်သရေ မင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံတယ် ရှိတယ်ဆိုတာကို တိုင်းပြည်နိုင်ငံအသီးသီးမှာ ကျော်ကြား ထင်ရှားကာနေတော့ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာကို သိချင်ပါတယ်။ သိချင်လို့ နှမတော်ကို အကြောင်းပြုပြီး ရောက်လာတာ အမှန်ပဲ ...”

“ဪ ... ထိပ်ထားကို မေတ္တာထားပြီး ရောက်လာတာ မဟုတ် ဘူးပေါ့ ...”

“မေတ္တာထားပြီး ရောက်လာတယ်ဆိုရင်၊ ထိပ်ထားက အကျယ် အကျယ် ဘာကိုတော့မှ ပြောစရာ မလိုပါ မောင်တော်ကို ပါးကွက် အာဏာသားရဲ့လက်သို့ အပ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားအကြောင်း မရှိတော့ ပါ ...”

မင်းသမီးသည် ပြုံးနေတော့၏။

“မပြုံးနှင့်လေ၊ စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် အမိပွာယ်နက်ကို ဆုံးအောင် စဉ်းစားတော်မူပါ။ ဘာကြောင့် အချစ်တော်ယှက်ပြီး အရောတော် ဖက် ချင်ရသလဲ၊ သည်စကားဟာ စော်ကားတဲ့သဘော မသက်ရောက်ပေဘူး လား ...”

“မောင်တော် အခြားနည်းနှင့်ကော ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နှမတော်ကို ချီးမြှောက်လိုလို့၊ ထီးမွေနန်းလျှာ ကောင်းလိုလို့၊ အကူအညီကောင်းလိုလို့ စသည်ဖြင့် ပြောစရာ စကားတွေ ဟာ အများကြီးပေါ့။ သို့သော် စဉ်းစားစေ့ဆို တိုင်းထွာတတ်တဲ့ လူ တစ်ယောက်၏ အဖို့မှာ အတော်ပင် လီဆယ်တဲ့ စကားများသာ ဖြစ်နေ ပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဘာကြောင့် ချီးမြှောက်လိုသတဲ့လဲ၊ အကြောင်းပြရ လိမ့်မယ်။ အဲသည်တော့ အဲသည်လိုပဲ မပြောမဆိုထိုက် ...”

စောစိန်မြိုင်မင်းသမီးသည် မင်းဘီလူး၏စကားကို အသားပါပါ စဉ်းစားနေလေ၏။

“မောင်တော်နော်၊ တစ်ခုတောင်းပန်ပါရစေ၊ မောင်တော်လည်း ချော်လဲရောထိုင်ပေါ့။ အဲသည်တော့ မင်းသားလေးပါးကို မကြာမီပဲ ဖိတ်ပါ့မယ်။ မောင်တော်လည်း တက်ရောက်တော်မူပါ ...”

“တက်ရောက်ဖို့လာတာပဲ ထိပ်စားရယ် ...”

“ကောင်းပါတယ် ...”

“ပြန်လိုက်ဦးမယ် ...”

မင်းသမီး စောစိန်မြိုင်ကား နတတ အတတမင်းသမီး ဖြစ်လင့် ကစား မင်းသမီးတို့ တတ်အပ်သော အတတ်မျိုး၌ကား ခေဟန် မရှိချေ။

၎င်းသည် ၎င်းအား လူပျိုလှည့်လာသော မင်းသားလေးပါးအား သံတမန်
ကြီးများလာသောအခါ တည်းခိုဖို့ရန် ခမ်းနားတင့်တယ်စွာ ဆောက်ထား
သော သံတဲကြီး၌ထား၍ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဧည့်ဝတ်ပြုစုကာ ထား
လေ၏။ ထိုမင်းသားများ တည်းခိုနေစဉ်အတွင်း သံတဲ၌ ညတိုင်း မိန်းမလှ
တို့၏ ယိမ်းအကတို့ဖြင့် ဖျော်စေ၏။ ထို့ကြောင့် လူပျိုလှည့်လာသော
မင်းသားတို့သည် အလွန်ပျော်ပိုက်ဟန် ရှိကြလေ၏။

မင်းသမီးသည် မင်းသားတို့အား သုံးရက်ခွာ၍ ရက်ချိန်းပေးပြီး
နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ စီးတော်မြင်းနီချိပ်မကို တင်ပါးလွှဲစီးလျက်
မင်းသားများ တည်းခိုရာ သံတဲ၏ ရှေ့ကဖြတ်၍သွား၏။ ထိုအခါ၌
မင်းသမီးမှာ နီသောမြင်းစီးဝတ်လုံကို ဝတ်ထား၍ ငွေရောင် ခါးရန်းကြိုး
နှင့် ခါးတွင်စည်းထား၏။ ဆံပင်မှာ အလွန်ကောင်းလွန်း၍ သုံးထပ်
ခေါက်ပြီးသော် ပိုကြိုးပြားအနီနှင့် အလယ်တွင် စည်းထား၏။ ထိပ်ကို
ရွှေပြားဖြင့် ပတ်ထားလျက် ထိပ်တည့်တည့်မှ ကျောက်နီပွင့်ကြီး တစ်ပွင့်
သည် နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်အတွင်း၌ ခါးတွင်ထိုးထားသော စိန်ဓား
မြှောင်နှင့်ပြိုင်ကာ အရောင်တောက်လျက်ရှိ၏။

မင်းသမီး၏ထိပ်တွင် ပတ်ထားသော ရွှေပြား၌ ၎င်းကြီးတောင်
များကို ဝိုင်းကာစိုက်ထား၏။ လက်တွင်လည်း လုံကို ကိုင်လျက်ရှိ၏။
၎င်းကို မြင်ရသူသည် လူရိုင်းဘုရင်မလားဟု အောက်မေ့ရ၏။ မင်းသား
တို့၌ကား စောစိန်မြိုင်ကို အံ့ဩနေခြင်းထက် လှပတင့်တယ်ခြင်းသည်
သာ၍ စွဲမြဲနေပုံရသောကြောင့် မျက်တောင်မျှ မခတ်ဘဲ စိုက်၍နေကြ၏။
ထိုသို့ စောစိန်မြိုင်၏ ပြုမှုနေပုံကို ကျမ်းပြုဆရာသာ ဖော်ပြရပါမူ အတော့်
ကို မာယာမှု၌ လည်ပတ်သောမင်းသမီးဟု ရေးတန်သင့်၏။

မင်းသားတစ်ပါးသည် ၎င်းတို့နှင့် ဧည့်ခံသဖွယ်နေရသော ဗြဲတိုက်
ဝန်ထောက်ကို ဤသို့ မေးတော့၏။

“ဝန်ထောက်တော်၊ အစော ဘယ်ကိုသွားတာလဲ၊ မြင်းအညောင်း ဆန့်တာလား...”

“အရှင့်သား စစ်သည်တော်တပ်သားများ အတွင်းသို့ သွားပါ တယ် ...”

“စစ်တပ်ပိုင်လား ...”

“နန်းမတော်ဖုရားရဲ့ တပ်တော်မှာ အမှူးပါ ...”

“ဪ ... စစ်ရေးကို နားလည်သလား ...”

“အရှင့်သားတို့ ကြည့်လို သိလိုလျှင် လိုက်ပြနိုင်ပါတယ် ...”

“ဝန်ထောက်တော်မင်း၊ ကျေးဇူးတော်ပါ၊ လိုက်ပြီး ကြည့်ပါရစေ...”

* * *

ခဏကြာသော် မြင်းလေးစီးကသော ရထားယဉ်သည် ရောက်လာ ၍ ဗြဲတိုက်တော်ဝန်ထောက်သည် မင်းသားလေးပါးကို တင်ဆောင်လျက် မင်းသမီးသွားရာ စစ်တပ်သို့ လိုက်သွားကြရာ ဤသို့ တွေ့ရလေ၏။

မင်းသမီးသည် စစ်ဗိုလ်နှင့် မှူးကလေးသုံးယောက် စစ်ကွင်းကြီး အတွင်းရှိ မြက်ခင်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ စကားပြောနေ၏။ စစ်ဗိုလ် ကလေး သုံးယောက်မှာလည်း စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့်ဖြစ်၍ အလွန် လှနေ လျက် နတ်စစ်မှူးဆိုသည်ကား သူတို့ပဲဟု မင်းသားတို့သည် ထင်ချင် ၏။ မနီးမဝေးမှလည်း ရွှေလှံတိုအစိတ်သည် စစ်ဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် တင့်တယ်စွာ တညီတည်း ရပ်လျက်ရှိကြ၍ နတ်စစ်သည် လောဟု မင်းသားတို့သည် ထင်ချင်၏။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် နတ် စစ်သည်၊ နတ်စစ်မှူးတို့ကို မမြင်ဖူး၍ မထင်မှတ်ဝံ့ပေ။

မင်းသားများသည် ရထားကိုရပ်၍ ကြည့်နေသည်တွင် လေ့ကျင့် သင်ထားပြီးသော မြင်းနီမန်ကျည်းစေ့ရင့် မြင်းတစ်ကောင်သည် ကုန်း

မပါဘဲ ပြေးလာ၍ အနီးသို့ရောက်သောအခါ စစ်ဗိုလ်မှူးကလေး တစ်ယောက်သည် လှံကိုင်လျက် လွှားခနဲနှင့် မြင်းပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် မြင်းသည် ဒုန်းယူသွား၏။ ခဏကြာသော် မြင်းသည် ဒုန်းပြုကာ ကျောပေါ်တွင် ဗိုလ်မှူးကလေးနှင့် ရောက်လာပြန်ရာ မြင်းထက်မှ ဗိုလ်မှူးကလေးသည် စက်ကွင်းသို့ လှံနှင့်လွှတ်ပြီးသော် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကျန်ခဲ့၏။ မြင်းလည်း ဒုန်းပြေးသွား၏။

လှံသည်ကား စက်ကွင်းတွင် စိုက်နေ၏။

ဤနည်းဖြင့် ကျန်ဗိုလ်မှူးကလေးနှစ်ယောက်သည်လည်း မြင်းနက်၊ မြင်းဖြူတို့နှင့် လှံကစားကြသဖြင့် စက်ကွင်းတွင် လှံသုံးစင်းသည် တန်းလျက်စိုက်နေ၏။

၎င်းတို့ကို မင်းသားတို့ မြင်ကြရ၏။ ခဏကြာသော် ဖောင်းဝတ်မတစ်ကောင်သည် ဒုန်းပြေးလာ၍ စောစိန်မြိုင်သည် လှံသုံးစင်းကို ကိုင်ကာ မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲရောက်သွားလျက် မြင်းမသည် ဒုန်းပြုကာ ယူသွားပြီးနောက် ခဏ၌ပင် ပြန်ရောက်လာပြီး လျှင်စက်သို့ လှံသုံးချောင်းကို လွှတ်လိုက်ရာ ယခင်က စိုက်နေသည့် လှံမြီးများတွင် စိုက်နေကြလေ၏။ မြင်းမလည်း အပြေးမပျက်ဘဲ ပြေးသွားသဖြင့် မင်းသမီးသည် ဆင်းကာနေရစ်ခဲ့၏။

ရွှေလှံများသည်လည်း ချီတက်လာ၍ စက်ကွင်း၌ စိုက်နေသော လှံခြောက်စင်းကို လှံချင်းထိုးကာ နုတ်၍ ယူကြလေ၏။

မင်းသမီးသည် ဗိုလ်မှူးကလေးသုံးယောက် ရွှေလှံအစိတ်တို့နှင့် ပြူးကာရယ်ကာ၊ လက်ဟန်ခြေဟန်တို့ဖြင့် စကားပြောဆိုကာ တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

မင်းသားတို့ကား ပြန်ကြကုန်၏။

မင်းသားတို့ သံတဲသို့ ပြန်ရောက်၍ မကြာမီပင် မင်းသမီးသည်

ဗိုလ်မှူးကလေး သုံးယောက်ကို နောက်ပါပြုကာ ပြန်လာသည်ကို မင်းသားတို့သည် မြင်ကြကုန်၏။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်သော် ဗြဲတိုက်တော်ဝန်ထောက်သည် မင်းသားလေးပါးတို့နှင့် အိုးလုပ်ပြင်သို့ သွားရောက်၍ အိုးလုပ်များ အိုးလုပ်နေသည်ကို ကြည့်ရှုကြရာ မင်းသမီးစောစိန်မြိုင်သည် အင်္ကျီလက်တိုကိုဝတ်လျက် သီချင်းတညည်းညည်းနှင့် အိုးခတ်နေသော အိုးလုပ်သမားများအတွင်းတွင် အိုးခတ်နေသည်ကို မြင်ကြရလေ၏။

ထိုအိုးဖိုမှ အိုးခတ်နေသော အသံများမှာလည်း ညံ့နေ၍ သီချင်းသံသည် မကွဲနိုင်ပေ။ သို့သော် မင်းသားများကား ရွံ့ပေစက်၍ လူးနေသော မင်းသမီးကို တတ်ရာကျ မြင်ကြရ၏။ ထိုအခါတွင် မင်းသမီးကလေးသည် ပြုံးလျက် အိုးခတ်နေသဖြင့် သာ၍လှသည်ဟု မင်းသားတို့သည် ထင်ကြကုန်၏။

စောစိန်မြိုင်ကား အိုးတစ်လုံးကို ခတ်ပြီးနောက် အိုးထိန်းစက်သို့ ထသွားရာ မင်းသမီး၏အဝတ်များနှင့် လက်မောင်းတွင် ရွံ့များ ပေကျံနေ၏။ မင်းသမီးကား ထိုအခါ၌ လုံကွင်းကို တိုတိုဝတ်ထားသဖြင့် ခြေသလုံးကလေး ဝင်းဝင်းစက်စက် အိအိညက်ညက်သည် ပေါ်နေတော့၏။ ၎င်းကို မင်းသားများမြင်ရသော် မျက်လုံးပြုတ်ထွက်လှမတတ်စိုက်၍နေကြ၏။ စောစိန်မြိုင်၏ အိုးထိန်းစက်၌ အိုးထိန်းစက်အား လက်မောင်းပေါ်အောင် အင်္ကျီကိုပင့်၍ လှည့်နေပုံ၊ အိုးပုံသွင်းကာ လုပ်နေပုံတို့ကို မင်းသားများမြင်ရသော် ဂနာမငြိမ်နိုင်ဘဲ မင်းသားများ၏ နှလုံးအိမ်ကို ဆွဲ၍ မွေနေသကဲ့သို့ဖြစ်၍ မင်းသားများသည် ယိမ်းယိုင်မူးမော်သွားမတတ် စိုက်ကာနေကြလေ၏။

မင်းသားများသည် မင်းသမီး၏အာရုံ အဆင်းဓာတ်အားဖြင့် ထိုအိုးဖိုမှ မခွာနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြသော်လည်း မင်းသမီးသည်ကား

မင်းသားများကို ဂရုမစိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ အိုးဖိုမှ အိုးသူကြီးသည် ကား ဗြဲတိုက်တော် ဝန်ထောက်မင်းနှင့်တကွသော ဧည့်သည်များအား ကောင်းစွာပင်၊ ယဉ်ကျေးသူတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ဧည့်ခံကာ ရှိနေလေ၏။

ထို့နောက် အချိန်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မင်းသမီး၏ အိမ်တော်မှ ရထားပေါင်းချုပ်သည် ရောက်လာ၍ မင်းသမီးသည် အိုးဖိုမှ အလုပ်သမားများစွာကို နှုတ်ဆက်ပြီးသော် ရထားပေါင်းချုပ်ပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် ပြန်သွားလေ၏။ ထိုအခါ မင်းသားများ၏ ဘဝင်တွင် *ဟင်းခနဲ *ဟာခနဲ ဖြစ်သွားပုံရှိလေ၏။

* * *

နောက်တစ်နေ့သော် ဗြဲတိုက်တော်ဝန်ထောက်သည် မင်းသားများနှင့် ပြည်သူ့ရက်ကန်းရုံသို့ သွားရောက်ကာ ကြည့်ကြလေ၏။ ထိုအခိုက်အတန့်၌ မင်းသမီးစောစိန်မြိုင်သည် ရက်ကန်းသည်မများနှင့် ရော၍ အလုပ်လုပ်နေ၏။

စောစိန်မြိုင်သည် ရက်ကန်းစင်တစ်ခု၏ အပေါ်၌ ခေါင်းတွင် နှင်းဆီဖြူပွင့်တစ်ပွင့်ကိုပန်လျက် နံ့သာရောင်ပန်းကုံးတစ်ခုကို ခေါင်းတွင် ပိုက်ကာ ဆင်ထား၏။ ငှက်ပျောညွန့်ရောင် အင်္ကျီကို တံတောင်ဆစ်ပေါ်အောင် လက်ပင့်ထားလျက်လည်း ရက်ကန်းခတ်ကာနေ၏။

မင်းသားများကား စောစိန်မြိုင်ကို စိုက်နေကြ၏။ ဒဏ္ဍာရီများတွင် ကြာဖူးသော နတ်သမီးကလေး၊ ဖလ်ဂူရှေ့တွင် ရက်ကန်းရက်နေခြင်းကို ထင်ပေါ်လာခြင်းဖြင့် ဤသို့ပင်တကားဟု ထင်မြင်နေကြကုန်၏။ ရက်ကန်းရုံမှူးကြီးသည်ကား ယဉ်ကျေးသော တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ သဘာဝအတိုင်း ဧည့်သည်များကို ကောင်းစွာ ဧည့်ခံပြုစုလျက်ရှိ၏။ မင်းသားများကား ဂနာမငြိမ်ကြတော့ပေ။ မင်းသမီးကလေး ရက်ကန်း

ခတ်ရာသို့ သွားရောက်ကြကာ ဝိုင်း၍ကြည့်နေကြတော့၏။ မင်းသမီးကလေး၏ အနား၌ ထိုင်လျက်နေသော ရက်ကန်းစင်ပိုင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာလည်း ရက်ကန်းသည်မ ပီသစွာနှင့်မျှမက အလွန်ချောလျက် ရွှေရုပ်လုံးကလေးပမာ မင်းသမီးနှင့် အလှအချော ပြိုင်နေသည်ဟု ရူပါရုံကို မက်မောတတ်သော သူယုတ်မာများ၏ စိတ်၌ ထင်မြင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်၏။ ထိုရက်ကန်းစင်မှလည်း မွေးကြိုင်ထုံသင်းသော အနံ့သည် ရက်ကန်း၏ လက်ခတ်အရှိန်ကြောင့် လေထဲတွင် လွင့်ပါသွားကာ လှိုင်လျက် နေလေ၏။

ရက်ကန်းစင်ပိုင် မိန်းကလေးကား ဤသို့ဆို၏။

“မမ အထည်တစ်စပ် ကျသွားပြီ ...”

“မမ ခတ်တာ ချည်ပြတ်သေးသလားအေ ...”

“မပြတ်တော့ပါဘူး ...”

“မမ ရက်ကန်းခတ်တတ်သွားပြီနော်”

“ကောင်းကောင်းကြီးခတ်တတ်ပြီ၊ ဖုရား ကျွန်မတို့ထက်တောင် သာသွားပြီ ...”

“အေ ... ညည်း မမကို သက်သက်မြှောက်တာပါ။ ညည်းတို့ကို မမ မမိသေးပါဘူး ...”

“အဟုတ်ပါ မမ၊ မမရဲ့ လက်ခတ်သံဟာ သိပ်ညက်ပြီး အထည်ဟာ သိပ်ညက်တာပဲ၊ ချောလည်း ချောတာပဲ ...”

“ဒါဖြင့်အေ၊ မမဟာ မိန်းမဖြစ်ပြီး မိကမြင်းမ အဖြစ်နှင့် မြင်းစီး၊ လှံထိုး၊ ဓားခုတ်၊ လေးပစ်နေရာမှ အခုအကျိုးမဖြစ်ကော့ဘူးနော် တို့မိန်းမများမှာ ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုပဲနေနေ၊ ရက်ကန်းမတတ်ရင်၊ အချုပ်အလုပ် မတတ်ရင် အကျိုး၊ ကျမ်းဂန်စကားကို နားလည်အောင် စာမဖတ်တတ်ရင် အကန်း၊ ခု မမ မကျိုးတော့ဘူးနော်”

“မှန်လှပါ”

“ညည်းတို့လည်း စာဖတ်ကြ”

“ဖတ်ပါတယ် မမ”

“အေးကွယ် ... မမ ရက်ကန်းရှည်တာကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးလျှင် မင်းသမီးစောစိန်မြိုင်သည် ရက်ကန်းရှည် နေရာသို့ ထသွားလေ၏။ မင်းသားတို့ကား ရက်ကန်းရက်နေသော မင်းသမီးကလေးသည် မိမိတို့အား နှုတ်ခွန်းဆက်သကာ ရွှေဖော်လိမ့်မည် ထင်သော်လည်း ပြန်စောင်း၍ မကြည့်ဘဲ မိန်းမတို့၏ သဘာဝအပေါ် တွင် မင်းသမီးတည်းဟူသော ဂုဏ်က ဆင့်လောင်းနေပြန်ရကား၊ ရက်ကန်းစင်ပေါ်မှဆင်းကာ သွားသည်ကိုသာ မင်းသားတို့သည် မြင်ကြ ရကုန်၏။

စောစိန်မြိုင်သည် ရက်ကန်းရှည်သော နေရာ၌၊ ရက်ကန်းရှည် လျက်နေ၏။ ထိုအခါ၌လုံကွင်းမှာ ခြေသလုံးအလယ်ခန့်သာ ရှိသော် လည်း အင်္ကျီမှာကား လက်ရှည်ပင်ဖြစ်၏။ ဆံပင်မှာကား ရက်ကန်း ရက်စဉ်က နောက်လှန်ချထား၍ အဖျားမှာ ထုံးချည်ထား၏။ ရက်ကန်း ရှည်သော အခါ၌ကား နောက်တွဲထုံး၍ထား၏။ ပန်းခွေ ရွှေရောင်ကို ခေါင်းတွင်စွပ်ထား၏။

မင်းသားတို့ကား ငိုက်ဆင်းကုန်ကြပြီ။ စောစိန်မြိုင်၏ အလှရုပ် သည်သာလျှင် ခေါင်းတွင်းမှ မထွက်ဘဲ တဝဲလည်လည်နှင့် ရှိနေကြ လေ၏။

* * *

ထိုနောက်တစ်နေ့သော် မင်းသမီး၏ အဆောင်တော်၌ မင်းသား လေးပါးစုံညီရောက်လာ၍ မင်းသမီး၏အပါးတော်၌ အထိန်းတော် အပျို

တော်များအပြင် ဗြဲတိုက်တော်ဝန်မင်းနှင့် အိမ်တော်ဝန်မင်းလည်း အသင့် ရှိလေ၏။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်၌သော်ကား စောစိန်မြိုင်သည် နန်းတွင်းသူအဝတ် ကိုမျှပင် မဝတ်ဘဲ ရိုးရိုးသာမန်အရပ်သားများ၏ အဝတ်ကို ဝတ်၍ ဧည့်ခံ စကားပြော၏။ မျက်နှာ၌ သနပ်ခါးမရှိ၊ ခေါင်းတွင် ပန်းမရှိ၊ သို့လင့် ကစား ကျက်သရေရှိ၍ လှပပါပေ၏။ နဂိုရုပ်ချော၍ လှပသူသည် မည်သို့ပင်နေသော်လည်း လှပလေသည်။ အစဉ်အားဖြင့်လည်း လှပ သောသူသည် အေး၍ သဘောကောင်းတတ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

စောစိန်မြိုင်ကား မင်းသားများကို ဤသို့သော အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်စေ သည့်စကားကို ဆိုတော့သည်။ စကားဆိုရာ၌လည်း ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် ဆိုတော့သည်။

“မောင်တော်တို့ လာရောက်ကြသည်ကို ဝမ်းသာလှပါသည်။ ဝမ်းသာသည့်အတိုင်း မည်သည့်မောင်တော်ကို ကြင်ဖက်တော်အဖြစ်နှင့် ချစ်ရမည်မှာ အတော်ခဲယဉ်းနေပါတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့် အချစ် ချင်း ညီတူနေပါသောကြောင့်။ မောင်တော်တို့ မိန်းမတို့၏ သဘာဝ ဆိုကြပါစို့၊ အိုသည်လိုဆိုလျှင်လည်း အခြားအမျိုးသမီးများကို မိစိန်မြိုင် စော်ကားရာ ကျပေလိမ့်မည်”

မင်းသားတို့သည် လှပသောသူမှ ချိုအေးသော စကားကို ငေးကာ ချိုလျက် နားစိုက်နေကြလေ၏။

“မိစိန်မြိုင်ကိုပဲ ဆိုပါတော့ မိစိန်မြိုင်သည် အရွယ်မရောက်မီ အပျို ဖော်ဝင်တော့မည့် အရွယ်ကတည်းကပင် ကြင်ဖက်တော်၊ ယှဉ်မက်သော်၊ ခင်စက်ပျော်ဖို့ လိုလားခဲ့ပါသည်။ လိုလားသည့်အတိုင်း ယောက်ျား မြင်တိုင်း၊ အဘ၊ အစ်ကို၊ မောင်၊ ဦးရီး၊ ဦးလေးစသော ဆွေမျိုးတို့မှအဖ၊ မည်သူ့ကိုမဆို ဤသဘောအတွက် ချစ်ခင်မိပါသည်”

မင်းသားတို့တွင် တွေ့နေကြ၏။

“မောင်တော်တို့ကိုလည်း မတွေ့ရမီကပင် အသံကြားနှင့် ချစ်ခင်မိသည်မှာ နှစ်ကိုယ်တူ၊ ကြည်ဖြူလျက်၊ သလွန်တော်ပေါ်မှာ၊ မူကာ အချစ်ဆက်သည်ဟုပင် အိပ်မက်၊မက်ချင်ပါသည်။ သို့ကလိုသော မိစိန်မြိုင်မှာ မောင်တော်တို့ကို တွေ့ရမြင်ရတော့ ရင်သားကလေး တလှုပ်လှုပ်နှင့် တဖျတ်ဖျတ်နေကာ တရစပ် မေတ္တာယိုဖိတ်လျက် အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ပင် ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုမေတ္တာသည် မည်သူ့အပေါ်သို့မျှ ဆံခြည်ကို အစိတ်တစ်သောင်းလောက်စိတ်၊ တစ်စိတ်မျှမပိုတော့ ခက်လှပါသည်။ အဲသည်တော့နော် မောင်တော်တို့၏ သဘောကိုလည်း မိန့်တော်မူကြပါ။ မိစိန်မြိုင်ကတော့ ပန်းကုံးစွပ်သဘောပြုပြီး၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးနော်၊ သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ပန်းကုံးကိုလွှတ်လိုပါသည်။ လွှတ်ရမည့်ပန်းကုံးမှာလည်း ရွှေပန်းကုံးမဟုတ်ဘဲ အခွက်တစ်ဆယ် အလေးချိန်ရှိသည့် သံပန်းကုံးကို စီမံရပါမည်”

“အလို”

“ဘယ့်နှယ် မောင်တော်ဒေဝဗလ၊ ဘယ့်နှယ် အလိုတုံး”

“မောင်တော်တို့က ရွှေပန်းကုံးနှင့်မတန်၊ သံပန်းကုံးနှင့်မှ ဟန်မှာကြောင့်လား”

“ဟော မောင်တော်ဒေဝဗလ၊ အယူတော် နည်းနည်းတိမ်းသွားပြီ”

“မိန့်တော်မူပါ”

“စိန်မြိုင်တို့ နိုင်ငံတော်မှာ တိုင်းသူပြည်သားများ ပွင့်လင်းနိုးကြားနေတော့။ ရှင်ဘုရင်ဆိုတာဟာ မင်းသမီး မင်းသား ဆိုတာတွေဟာ တိုင်းသူပြည်သားပိုင်ဖြစ်နေလို့ ရွှေတိုက်တော်ဆိုတာဟာ တိုင်းသူပြည်သားပိုင်မျှသာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဘုရင့်သဘောအတိုင်း မလုပ်နိုင်ပါ။ မိစောကတော့ ဆယ်လှော်ခုပ်ရွှေကို ရွှေပန်းကုံးကြီး၊ စိန်တွေဝိုင်းကာ ခြယ်ထား

တဲ့ နီလာပွင့်ကြီးတွေနှင့် လုပ်ချင်တာပေါ့၊ ခုသံပန်းကုံးလုပ်ဖို့ရာတောင်၊ မိစောလေ တိုင်းသူပြည်သားများကို အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး ကြင်ဖက်တော် တစ်ယောက် လိုချင်လွန်းလို့ ရရာရကြောင်း ကြိုးစားချင်တာနှင့် မျက်ရည် စက်လက်ပြုကာ တောင်းဆိုရဦးမယ်”

“နှမတော်၊ နှမတော်တို့ တိုင်းပြည်ဟာ ဆန်းလှပါကလား”

“မောင်တော်ဘီလူးမင်း မဆန်းပါဘူး။ ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ လယ် သမားမဟုတ်၊ လက်သမားလဲမဟုတ်၊ ဘာလုပ်သလဲ၊ လူကို အသတ်နိုင် ဆုံးကြောင့် ဘုရင်လုပ်နေနိုင်ရင်တော့ ဘုရင်ဟာ ထင်သလို နေနိုင်မှာ ပေါ့၊ လူကိုအသတ်နိုင်ဆုံးကြောင့် ရှင်ဘုရင်လုပ်နေနိုင်ရင် သူ့ကို သတ် မယ့်လူဟာလည်း သူ့မှာ ကပ်နေမှာပေါ့။ တရားသဖြင့် ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ ဟာ တိုင်းသူပြည်သားပိုင် လယ်တော်၊ ရွှေတိုက်တော်တို့ဟာလည်း ပြည်သူပိုင်တွေချည်းပါပဲ ...”

“ထားပါတော့ နှမတော်၊ သည်မျှလောက်လေးတဲ့ သံပန်းကုံးကို နှမတော် ချီမနိုင်ပါ့မလား ...”

“သည်လိုလား မောင်တော်နေမျိုး၊ လှမျိုးခင်၊ မမအညောင်းဖြေ နေတဲ့ ဒူးလေးကို ယူခဲ့စမ်းပါ ...”

လှမျိုးခင်သည် သံဒူးလေးကြီးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးယူခဲ့ကာ မင်းသမီး ၏ရှေ့တွင် ချထားလေ၏။ မင်းသမီးကား ပြုံး၍-

“ဟောသည်လေးမှာ အထစ်ငါးထစ်ရှိပါတယ်။ မိစော ကျင့်နေ တာဟာ သုံးထစ်တင်နိုင်ပါပြီ။ ကိုင်း ... မောင်တော်တို့ တင်ကြည့်တော် မူကြစမ်းပါ ...” ဟုဆို၍ မင်းသားလေးပါးသည် လေးကိုယူ၍ ကြည့်ကြ ရာ လေးညှို့ကိုဆွဲ၍ တင်နိုင်ရန်ထား လေးကိုပင် မ၊မနိုင် ရှိနေကြလေ၏။ ထိုအခါ မင်းသမီးသည် “သော်တာ” ဟု အပျိုတော်တစ်ယောက်ကို ခေါ် လိုက်ရာ သော်တာသည် ရောက်လာ၏။ သော်တာကား သေးသေး

သွယ်သွယ် နွဲ့နွဲ့ နှောင်းနှောင်းနှင့် အလွန်အလွန် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ရှိသောကြောင့် ချစ်စရာကောင်း၏။

မင်းသမီးသည် သော်တာအား “ညီမတော် သံလေးကိုယူပြီး ပစ်ပြ လိုက်စမ်းပါ...” ဟုဆို၍ သော်တာသည် မင်းသားတို့၏ ရှေ့မှ ကြေးကိုင်း တပ်လျက် သွပ်ကြိုးညှို့တို့ဖြင့်ပြီးသော သံလေးကို ယူပြီးလျှင် “မမ ဖုရား ဘာကိုပစ်ရမှာလဲ၊ မင်းသားလေးပါးကို ပစ်သတ်ရမလား ...” ဟု မေးလေ၏။

“အလိုသော်တာ၊ ညီမတော်ဟာ မမလိုအားကောင်းရင် ခက်မယ်၊ ဟိုတည်ပင်ခေါင်ဖျားမှာရှိတဲ့ တည်သီးရဲ့ အညှာကို ပစ်ပြလိုက်စမ်းပါ၊ နေဦး၊ နေဦး နေဦး လှမျိုးခင်က ကျလာတဲ့ တည်သီးကြီးကို မြေမရောက် စေနှင့် အောက်ကသွားဖမ်း”

“မှန်လှပါ”

သော်တာသည် မင်းသားများ၏ ရှေ့တွင်ရှိသော သံလေးကြီးကို ဝါဖတ်သော ကျေးတောသူမကလေးသည် ဝါဖလေးကို ကောက်ယူဘိ သကဲ့သို့ ကောက်ယူပြီးသော် လေသာပြတင်းကနေ၍ မင်းသား၏ ရှေ့တွင် တည်သီးကို ပစ်လိုက်ရာ အညှာကို စဉ့်သွားမြားသည် ဖြတ်သွား ၍ ကျလာသော တည်သီးကြီးတစ်လုံးကို လှမျိုးခင်သည် ဖမ်းယူလာကာ မင်းသမီးအား ဆက်လေ၏။ မင်းသမီးကားပြုံး၍ ဤသို့ဆို၏။

“မောင်တော်တို့ မိစောက သံပန်းကုံးကို ချီကြွနိုင်လို့ လုပ်မှာပါ”

ထိုအခါမင်းသားတို့လည်း ထိုသို့ ပန်းကုံးစွပ် သဘာပြုလုပ်ရန်ကို သဘောမတူရှိကြ၍ မင်းသမီး စောစိန်မြိုင်လည်း ပြုံးလျက် “ကောင်းပါ ပြီ၊ သည်သို့ သဘောမတူသော် မဲချပါရစေ” ဟုဆို ပြန်၍ ၎င်းကိုလည်း မင်းသားတို့သည် သဘောမတူရှိကြပြန်၏။

မင်းသမီးသည် ထိုသို့ရှိနေကြ၍ ဤသို့ပြောတော့၏။

“မောင်တော်တို့ ခက်တယ်၊ မောင်တော်တို့ကို လေးတင်ပွဲ စသည် ဖြင့် အားပြိုင်ပွဲကျင်းပရန်မှာလည်း မောင်တော်တို့က အားနဲ့ခါးသိမ်း၊ ရင်ပိန်ဖျော့တော့၊ လက်ရုံးတော်ကလည်း လျော့တော့တော့နှင့်၊ အပြေး ပြိုင်ပွဲလုပ်ပြီး၊ ပထမရသူ မင်းသမီးကို ရယူစေဆိုကာ ကျင်းပရမှာလည်း မင်းသားအပြေးပြိုင်ပွဲဟု မရှိစဖူးတော့ အခက်သား ကိုင်း ဘယ်လို ကြံကြမလဲ”

“နမတော် သဘောအတိုင်းပါ”

“ဟုတ်ကြပလား မောင်တော်မင်းဘီလူးပြောတာကို သဘောတော် ကျကြပါပလား ...”

သဘောကျကြောင်းကို မင်းသားများသည် ပြောကြ၍ စောစိန်မြိုင် သည် ဤသို့ပြုံးကာ ပြောတော့၏။

“မိစောလေ သိပ်အားခဲထားပါတယ်၊ မိစောကလည်း ခုတော့ ကံပေါ်ပြီလို့ အကြည်ဆို့နေမိပါတယ်။ အဲဒီလို ဝမ်းသာမိနေတာနှင့် လာဘ်ဦးကိုတော့ အလွဲမခံနိုင်၊ မိမိရဲ့ ဘုန်းကံအလျောက် ရောက်လာ တော့ လက်မလွှတ်လို့၊ ဒါကြောင့် စဉ်းစားကြနော် ...”

“မိန့်တော်မူပါ” ဟု တညီတည်း ဆိုကြလေ၏။

“သင့်မြတ်တော်မူလှပါပြီ။ မောင်တော်တို့ရဲ့ ပြည်ကြီးလေးပြည် အကြားမှာ အိမ်တော်ကြီးကိုဆောက်၊ အဲဒီအိမ်တော်ကြီးမှာ မိစော လာပြီး နေပါ့မယ်။ တစ်လမှာ ငါးရက်မှအပ မောင်တော်တို့တစ်လှည့်စီ လာပြီး စံတော်မူကြပေါ့။ မင်းသားတစ်ပါးငါးရက် သို့မဟုတ် ခုနစ်ရက် သဘော ကျ ညှိနှိုင်းကြပေါ့။ ဘယ်မင်းသားက ဗွေဆော် ဘယ်မင်းသားက လက် တော် ဆိုတာကိုလည်း မောင်တော်တို့ချင်း ညှိနှိုင်းကြပေါ့။ မိစောတော့ ဘယ်မင်းသားကိုမျှ လက်လွှတ်မခံနိုင်ပါ။ ကိုင်း ... ဒါပါပဲ မောင်တော်တို့ အချိန်တော် ကြာညောင်းသွားပါပြီ”

ထိုသို့ပြောဆိုကာ မင်းသမီးသည် ၎င်း၏ကျက်သရေတိုက်သို့ ထသွားလေ၏။

မင်းသားတို့ကား သံတဲသို့ပြန်ကြ၍ မည်သို့မျှ အစပ်မတည့်ဘဲ။ သူရသင့် ငါရသင့်ဟုလည်းကောင်း၊ သူလက်ဦး ငါလက်ဦးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အစပ်မတည့်နိုင်ဘဲ ငြင်းခုံကြသည်မှာ ကျွက်ကျက်ညံလျက် ဒေါသသံ ပါလာကြကုန်၏။ ဓားကိုကောက်၍ကိုင်ကြကုန်၏။ မင်းဘီလူးကား အေးအေးပင် ဣန္ဒြေရရနှင့် ပါဝင်ကာ မည်သို့မျှ မငြင်းမခုံဘဲ ကြည့်နေလေ၏။

ဂုတ်ဝန်မင်းကား စစ်သူကြီးများကို အကြောင်းကြားလိုက်၍ စစ်သူကြီးများသည် တပ်သားများနှင့် လာရောက်ကာ စောင့်ကြပ်နေရလေ၏။

မင်းဘီလူးကား မင်းသားများ၏ ဖြစ်ထွေကိုမြင်ရ၍ အလွန် ရှက်ပြီးလျှင်၊ မိမိသည်ပင် မင်းသားအဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်ချင်သော စိတ်ရှိပြီးသော် မဆိုင်းတော့ဘဲ မင်းသမီးထံသို့ အောက်ပါသဝဏ်လွှာကို ရေးဆက်ပြီးသော် ချက်ချင်းမိမိ၏ ပြည်သို့ပြန်လေ၏။

နှမတော် မောင်တော်သည် ပွဲကြည့်လိုက်လာသော သူပါ။ ဇာတ်က သူလည်း လူစွမ်းကောင်း၊ ငါလည်း လူစွမ်းကောင်း၊ လူစွမ်းကောင်းဇာတ်ပွဲဖြစ်နေ၍ အရသာမရှိသောကြောင့် ပြန်ပါပြီ။ ခမည်းတော်ဘုရားထံသာ လျှောက်တင်လိုက်ပါတော့။

နှမတော် အရင်းတစ်ပါးဟု သဘောထားသော
မင်းဘီလူး

မင်းဘီလူးရုတ်ခြည်းပြန်သွားသည်ကို အခြားမင်းသားတို့ မြင်

သိကြလတ်သော် မင်းဘီလူးသည် လျှို့ဝှက်သောအကြံဖြင့် ဦးနှင့်အောင်
ပြန်သွားချေပြီ။ ငါတို့ကို ဖမ်းပြီးလျှင် သူသာ စောစိန်မြိုင် မင်းသမီးကို
အရယူသတတ်ဟု ထင်မှတ်ကြကုန်၏။

ထိုသို့မင်းသားသုံးပါးတို့သည် မင်းဘီလူး၏ အပေါ်၌ စွပ်စွဲကြပြီး
သော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သဘောညီညွတ်ခြင်းကိုပင် မပြုကြဘဲ လျှို့ဝှက်
ရုပ်ဖျောက်ပြု၍ မိမိတို့၏ နေပြည်တော်သို့ ပြန်ကြလေကုန်၏။

မင်းသားတော်များသည် မင်းသားစောဒေဝဗလ၊ မြင်တင်ပြည်မှ မင်းသား သာရဝန်၊ ရွှေမြင်းပျံပြည်မှ မင်းသားနေမျိုးတို့သည် ခမည်းတော်များထံ၌ ကြီးကြားပြည်မှ မင်းသားမင်းဘီလူးသည် မိမိတို့အပေါ်တွင် အကောက်ကြံစည်ကာ ပြန်သွားသဖြင့် ၎င်း၏လက်ချက် မဦးရအောင် ကြီးကြားပြည်သို့ စစ်ချီပြီးလျှင် မင်းဘီလူးကို ဖမ်းဆီးပါမည့် အကြောင်းတို့ကို အသီးသီး လျှောက်တင်ကြလေ၏။

အခန်း(၃)

ပန်းတောင်းနေပြည်တော်မှ မင်းသားစောဒေဝဗလ၊ မြင်တင်ပြည်မှ မင်းသား သာရဝန်၊ ရွှေမြင်းပျံပြည်မှ မင်းသားနေမျိုးတို့သည် ခမည်းတော်များထံ၌ ကြီးကြားပြည်မှ မင်းသားမင်းဘီလူးသည် မိမိတို့အပေါ်တွင် အကောက်ကြံစည်ကာ ပြန်သွားသဖြင့် ၎င်း၏လက်ချက် မဦးရအောင် ကြီးကြားပြည်သို့ စစ်ချီပြီးလျှင် မင်းဘီလူးကို ဖမ်းဆီးပါမည့် အကြောင်းတို့ကို အသီးသီး လျှောက်တင်ကြလေ၏။

ပြည့်ရှင်မင်းကြီး သုံးပါးတို့ကား သားတော်များ လျှောက်တင်သည်ကို သဘောတော်များ မတူဘဲရှိကြသော်လည်း သားတော်များသည် ငယ်ရွယ်သူများဖြစ်ကြ၍ မ၊တည်းဟူသော ကိလေသာ ကာမမီးနှင့် စပ်ယှဉ်လာရာတွင် နောက်ပါဗိုလ်ပါများ မြောက်ပင့်သည့်အတိုင်း တက်ကြွသော မာန်ရှိသည်နှင့်အညီ ခမည်းတော်များ၏ စကားတို့ကို နားမထောင်နိုင် ရှိကြကုန်၏။

မင်းသားသုံးပါးတို့သည် ခမည်းတော်များ၏ စကားကို နားမထောင်ကြဘဲ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကို လှီးလွှဲကာပြကြပြီးလျှင် မိမိတို့၏ နောက်သို့ပါသော တပ်ဗိုလ်ပါတို့ကိုယူ၍ ကြီးကြားပြည်သို့ သွားရောက်

ကာ မင်းဘီလူး၏ ခမည်းတော်ထံ၌ မင်းဘီလူးကို တောင်းဆိုကြကုန်၏။

မင်းဘီလူး၏ ခမည်းတော်ကား ထိုမျှသော မင်းသားသုံးပါးတို့မျှ လောက်ကို မမှု၊ သို့သော် မင်းသားများ၏ ခမည်းတော်များ မျက်နှာကို ထောက်ဆရသေးသောကြောင့် တင်းမာသော မင်းသားများ၏ တောင်းဆိုချက်ကို သည်းခံ၍ သားတော်မင်းဘီလူးအား ခေါ်ပြီးလျှင် အကြောင်းကို မိန့်တော်မူလေ၏။

မင်းဘီလူးကား ခမည်းတော်ထံ အကြောင်းကို ပြေလည်အောင် တောင်းပန်လျှောက်ထားပြီးနောက် ထိုရန်ကို တစ်နည်းနည်းနှင့် မိမိအား ဖြင့်သာ ပြေငြိမ်းပါစေမည်ဟု လျှောက်တင်ပြီးသော် ခမည်းတော်ထံမှ ဖဲခဲ၍ မင်းသားသုံးပါးတို့ထံ ဤသို့လျှင် စာတမန်လွတ်လေ၏။

အကြည်တော်တို့

အကြည်တော်တို့ ကျွန်ုပ်၏အပေါ်၌ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကြံစည်တွေးတောကာ ထင်တော်မူကြသည်မှာ လောက၏ အလိုက် ခေတ်၏ စရိုက်အားဖြင့် ထင်တော်မူထိုက်ကြပါပေသည်။

ထင်ကြတော်မူတိုင်း မှန်ကန်ခဲ့ချေသော် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ဖို့ကောင်းကိုသာ စဉ်းလဲသူဖြစ်ခြင်းကြောင့် သစ္စာမတည် ကတိယွင်းချွတ်၍ အကြည်တော်တို့သည် ကျွန်ုပ်ကို စီရင်သင့်ကြပေသည်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သည် သစ္စာမတည် ကတိတိမ်းခဲ့ပါလျှင်လည်း အရှက်အကြောက်ကို နားလည်သဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုယ်မိမိ အရင် စီရင်လိုက်ပါမည်။

ကျွန်ုပ်သည်ကား အကြည်တော်များ ထင်သည့်အတိုင်း စောစိန်မြိုင် မင်းသမီးကို မနှစ်သက် အလိုမရှိ၊ သူ့အားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို မထိပါး မလှုပ်ရှားနိုင်ပါ။

ကျွန်ုပ်သည် မိတ္တီလာပြည်ကြီးက အကြည်တော်များ
 ၏ အရင်ထွက်ခွာလာသည့် အချိန်ကစပြီး စောစိန်မြိုင်
 မင်းသမီး၏ ရုပ်ပုံနှင့် အဆင်း၊ အနံ့၊ အသံတို့ကို ကျွန်ုပ်၏
 စိတ်ထဲမှ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ ဤသို့သော မင်းသမီးအားဖြင့်
 ကျွန်ုပ်စိတ်ကို အပင်ပန်းမခံနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏အတွက် ကျွန်ုပ်
 ၏ တိုင်းပြည်တွင်းမှာပင်လျှင် အိမ်ရှေ့မိဖုရား တင်မြောက်
 စားရန် ကောက်စိုက်မယ်ကလေးများ၊ ရက်ကန်းသည်မ
 ကလေးများ၊ မုန့်သည်မကလေးများ အများအစား ရှိပါ
 သည်။

ကျေးနားပင်းသည် စကားမတတ်စေကာမူ ရွှေပင်မှာ
 နားသော် ရွှေကျေးပါပဲ။

ကျေးစကားဆိုတတ်စေကာမူ စဉ်းစားဉာဏ်ကင်း၍
 မုန်းစရာလည်း ကောင်းတတ်သေးသည်။

လောကသဘာဝမှာ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏
 အပေါ်၌ စောစိန်မြိုင်နှင့် ပတ်သက်ပြီးလျှင် သင်္ကာယန ကင်း
 ကြပါကုန်

ကျွန်ုပ် ယခု စာတမန်ထား၍ ပြန်ကြားခြင်းမှာ စစ်ကို
 ရွံ့၍ တွန့်ပြီးလျှင် ပြန်ကြားခြင်းမဟုတ်၊ ရှက်ကြောက်ခြင်း
 ဖြင့်သာ ပြန်ကြားအပ်ပါသည်။

ကြိုးကြာပြည်၊ အိမ်ရှေ့မင်းသား
 မင်းဘီလူး။

ထိုစာသည် မင်းသားသုံးပါးထံ ရောက်သွားရာ၊ မင်းသားတို့သည်
 မင်းဘီလူးအပေါ်၌ စိတ်ကျေနပ်၍ သန့်ရှင်းသော်လည်း နားမကြားသော
 သူ၏ထံ၌ တူရိယာသံများနှင့် သီချင်းသံများသည် အကျိုးမရှိသကဲ့သို့

ဖြစ်နေကြ၍ ဤသို့လျှင် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြကုန်၏။

“ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွင်း၌ကား မင်းဘီလူးဟာ ရှင်းသွားပေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြည်သုံးပြည်အကြားမှာ စံနန်းတော် ဆောက်ကြ ရန်သာ လိုတော့တယ် ...”

“အဆွေတော် စောဒေဝ၊ ဒါက ကိစ္စမရှိ၊ ခဏနှင့်ပြီးနိုင်ပါတယ်။ ရှေ့ဦးစွာ ဘယ်သူနှင့်စံစားမလဲ ...”

“ဪ ... ဒါတော့မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက် အတွင်းမှာ အသက်အကြီးဆုံး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ် ပထမဆုံး စံစားရမှာ ပေါ့ ...”

“စောဒေဝ၊ သည်နေရာမှာ အသက်နှင့်မဆိုင်ဘူး။ ကျွန်ုပ်ဟာ မင်းသမီးထံ ရှေ့ဦးစွာ ရောက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်သာ ပထမ စံစားသင့် တယ် ...”

“ဟာ ... သာရဝန်၊ မင်းသမီးရဲ့ နေပြည်တော်ကို အရင်ရောက် တာ မရောက်တာဟာ မသက်ဆိုင်ဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးယောက်မှာ ကျွန်ုပ် ဟာ တန်ခိုးအကြီးဆုံး။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်သာ ပထမဆုံး စောစိန်မြိုင် မင်းသမီးနှင့် စံစားသင့်တယ် ...”

“နေမျိုးရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်မကြီးစမ်းပါနှင့်၊ ကျွန်ုပ်က ကိုယ့်စွမ်းရည်ကို မပြချင်လို့ပါ ...”

“မင်းဒေဝဗလ၊ မင်းဒေဝဗလရဲ့ စွမ်းရည်ကို ပြောစမ်း ...”

“ကျွန်ုပ်လား၊ ကျွန်ုပ်ဟာ တစ်ယူဇနာမှာရှိတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်ရဲ့ မျက်စိကိုမှန်အောင်တောင် လေးနှင့်ပစ်နိုင်တယ် ...”

“သယ် ... ဤမျှလောက်နှင့် ...”

“မင်းနေမျိုး၊ မင်းနေမျိုးကိုယ်တိုင် ဘာစွမ်းသလဲ ...”

“ကျွန်ုပ်ဟာ မင်းဒေဝလို အလဟဿ မကြွားလို့၊ စကားနှင့် မပဝါ

လို၊ အရေးရှိရင်သာ ပြလိုတယ် ...”

“ကျွန်ုပ်နှင့် လူရေးချင်း ပြိုင်လိုတယ်ဆိုပါ”

“အချိန်မရွေးပါ”

စောဒေဝဗလကား ရုတ်ခြည်းထ၍ ၎င်း၏တပ်တွင်းသို့ သွားလေ၏။ နေမျိုးလည်း ၎င်း၏တပ်တွင်းသို့ သွားလေ၏။ သာရဝန်ကား အကဲကိုသာ ကြည့်နေလေ၏။

မင်းသားသုံးပါးတို့ကား စောစိန်မြိုင်မင်းသမီး၏ မာယာကြာခြည်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းမိကြလေ၏။ ကန်းသောမျက်စိဖြင့်သာ ၎င်းတို့သွားမည့် လမ်းကို မမြင်မိကြချေ။

နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်လာသော် တောသမင်ထီးသည် သမင်မကိုသာမြင်၍ မုဆိုး၏ လှံကို မမြင်သကဲ့သို့ စောစိန်မြိုင်ကိုသာ စောဒေဝဗလသည် မြင်သဖြင့် မင်းသားနေမျိုး၏ တပ်ကို နင်းတော့၏။ နေမျိုးလည်း ပျားအုံကြီး၏ ပျားလဘို့မှ အရည်ကိုသာ မြင်သိ၍ ပျားကြီး၏ အဆိပ်ကိုကား မသိသဖြင့် စောဒေဝဗလကို ချိန်ရွယ်ကာ ထိုးလေရာ စစ်ရေးလူရေးချင်းမှာ နေမျိုးသည် စောဒေဝဗလထက် သာလွန်လေရကား စောဒေဝဗလသည် နေမျိုး၏ လက်နက်ဖြင့် ကျရရှာလေ၏။

ထိုအခါ သာရဝန်မင်းသားကား တောကြက်နှစ်ကောင်၏ အခွပ်ကိုသာ ငေးမောနေ၍ နောက်တွင်ကပ်လျက်နေသည့် ကျားသစ်ကို မသိသည့် ကြက်တည်သမားကဲ့သို့ စောဒေဝနှင့် နေမျိုး၏ အခင်းကိုသာ ကြည့်နေသည့်အတိုင်း ဒေဝဗလကျလေသော် ရန်သူတစ်ယောက်တော့ရှင်းချေပြီ။ ယခုအခါသော် စောစိန်မြိုင်ကို ငါပိုင်ရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ဟု၊ နေမျိုးကို လေးနှင့်အမှတ်တမဲ့ခွင်းလိုက်ရာ နေမျိုး၏ ဗိုလ်ကလည်း သာရဝန်ကို လေးနှင့်ဆွဲလိုက်သဖြင့် သာရဝန်လည်း ပွဲချင်းပြီးလေ၏။

ထိုအခါ မင်းသားများ၏ လူစုနောက်ပါတပ်သားတို့ကား မိမိတို့၏ မင်းသားများ ကျဆုံးကုန်လေပြီဖြစ်၍ အသီးအသီး တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ကြကား၊ ဘုရင်မင်းမြတ်များထံ၌ အကြောင်းကို လျှောက်တင်ကြ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သုံးပါးတို့ကား မိမိတို့၏ ထီးရိပ်နန်းရံခံ ဖြစ်သော မင်းသားများသည် ရေတိမ်တွင် နစ်ဘိသကဲ့သို့ အလွန်တသန့မြောကာ ဒေါသမီးလျှံသည် တောက်ပလာတော့၏။

မင်းသားသုံးပါးကား မင်းသမီးစောစိန်မြိုင်ကိုသာ အလိုရှိခြင်း ရမ္မက်ဖြင့် ပျက်စီးကြရကုန်၏။ ၎င်းတို့၏ ခမည်းတော် ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ သည်လည်း သားတော်များအတွက် ဒေါသမီးလျှံသည် တောက်ပလာ လေ၍ စောစိန်မြိုင်မင်းသမီးကိုသာ မိမိတို့၏ သားများအား ရန်တိုက်ပေး ခြင်းဖြင့် ကျဆုံးစေသည်ဟု အပြစ်ဖို့ကာ ရှိကြလေ၏။

ဆင်းရဲသား လူတန်းစားများ၏ အပြစ်တင်ဆိုခြင်းကား ညည်း ညှဲခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ဖြစ်၍ သူဌေးသူကြွယ်တို့၏ အပြစ်တင်ဆို ခြင်းကား မိမိ၏ ဥစ္စာပစ္စည်းကို မထွက်ရအောင် ပိတ်ပင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရသေ့တို့၏ အပြစ်တင်ခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်းကား ကျိန်ဆဲခြင်းဖြစ်၍ ဘုရင်မင်းတို့၏ အမျက်ထွက်ခြင်း အပြစ်တင်ခြင်းကား နှိပ်ကွပ်ဆုံးမ ခြင်း၊ စစ်တိုက်ခြင်းတို့ ဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့သော သဘောကြောင့် ပန်းတောင်းပြည်၊ မြင်တင်ပြည်၊ ရွှေမြင်းပျံပြည် ဘုရင်မင်းမြတ်တို့သည် အဆိပ်ပင်မဖြစ်သော စောစိန်မြိုင် ဟု အယူရှိကြလျက် ဒဏ်ထားဆုံးမရန် သဘောတူညီတော်မူကြလေ၏။

ပန်းတောင်းပြည်၊ မြင်တင်ပြည်၊ ရွှေမြင်းပျံပြည် ဘုရင်မင်းမြတ် တို့သည် သားတော်များ ဆုံးပါးပျက်စီးရသည့်အတွက် အညီအညွတ်ပြု ကာ စစ်အကြီးအကျယ်ခင်းပြီးလျှင် မိတ္ထီလာပြည်သို့ ချီတက်ကြလေ၏။

ထိုသို့လျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်သုံးပါးတို့သည် မိတ္ထီလာပြည်၏ အနီး

တွင် တပ်တည်လျက်၊ မိတ္ထီလာဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ဤသို့လျှင် ရာဇသံကို ပေးပို့လေ၏။

ပန်းတောင်းပြည်၊ မြင်တင်ပြည်၊ ရွှေမြင်းပျံပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်တို့က ရာဇသံပြင်းထန်စွာ ပေးပို့လိုက်သည်။ မိတ္ထီလာဘုရင်မင်းမြတ်။ ငါတို့၏ သားတော် သုံးပါးသည် မိတ္ထီလာပြည်မင်းသမီး စောစိန်မြိုင်၏ မာယာမူကြောင့် အသက်သေဆုံးကြရချေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် စောစိန်မြိုင်သည် အဆိပ်ပင်ကြီးနှင့်တူလေသည်။ ထို့ကြောင့် စောစိန်မြိုင်ကို အပြစ်အလျောက် ဆုံးမနှိပ်ကွပ်ရမည်ဖြစ်၍ အမြန်ပို့ဆက်ရမည်။ ပျက်ကွက်ချေက မိတ္ထီလာပြည်ကြီးကို ပျက်ပျက်ပြုန်းအောင် ချေမှုန်းဖျက်ဆီးရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း။

မင်းသုံးပါး အမိန့်တော်

* * *

မိတ္ထီလာပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ညီလာခံကြီး။

ထိုညီလာခံကြီး၌ ဘုရင်မင်းမြတ်သုံးပါးထံမှ ပေးပို့သော ရာဇသံကို မင်းမှူးမတ်စုံညီအလယ်တွင် ဖတ်ပြပြီးနောက် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဤသို့ မိန့်တော်မူလေ၏။

“သူကောင်းတော်ကြီးများ ...”

“ဘုရား”

“မင်းသုံးပါးမှ ပေးပို့သော ရာဇသံကို မည်ကဲ့သို့သဘောရှိကြသလဲ၊ သူတော်ကောင်းကြီးများ ...”

“မင်းမင့်၊ ထိပ်တင်၊ ရွှေဘုန်းရှင်ဘုရား ...”

“နန်းရင်ဝန်ကြီး၊ တင်ဗျား ...”

“ဤမျှ ရန်သူတော်ကို မမှုထိုက်ပါဘုရား ...”

“ဘယ့်နှယ် နန်းရင်းဝန်ကြီး၊ သုံးပြည်ထောင်ရန်ဟာ ကြီးမားလှပေ တယ် ...”

“ပြည်ထောင်သုံးရာ၊ ခြေတော်ရင်းသို့ လာပါစေ၊ မမှုပါ။ သမီးတော် ထိပ်ထား၊ စောစိန်မြိုင်အတွက် ကျွန်တော်မျိုး နန်းရင်းဝန်ငှာကောင်း ရှေ့က ခေါင်းဆောင်ပြီး သည်ရန်သူတော်များကို ဖြိုဖျက်ပါမည် ဘုရား ...”

“မဟုတ်ဘူး နန်းရင်းဝန်ကြီး၊ စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် မမှားစေရဘူး။ သမီးမိုက်တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်အတွက် ပြည်ပျက်မခံသင့်ဘူး။ သူ ကောင်းတော်ကြီး ...”

“တင်ပါရစေ ဘုရား ...”

“တင် သေနာပတိကြီး”

“ဤမျှလောက်ရန်ကို ကျွန်တော်မျိုးများ မမှုပါ။ အချိန်မရွေး နှိမ်နင်းတွန်းလှန်နိုင်ပါသည်။ အမိန့်တော်မြတ် သတ်မှတ်တော်မူပါ ဘုရား ...”

“သေနာပတိကြီး ဒေါသမည်သည် အမှန်ကို မမြင်ဘူး၊ စဉ်းစဉ်း စားစားပြုရမယ် ...”

“နှိုင်းရေးတွက်ဆ၊ တုမရသည့်၊ မွေးဖသခင် ကျေးဇူးရှင် မင်းမင်း ထိပ်တင်ဘုရား ...”

“ဘာတင်သလဲ မိစော၊ တင်စမ်း ...”

“ထိပ်ထား၊ ထိပ်ထားမတင်နှင့် ကျွန်တော်မျိုးတင်မယ် ...”

“ရန်ဟူသမျှ လွင့်ပျောက်ရမည့် ပြည်မသေဌ်နင်း မင်းထက်မင်း ဘုရား ...”

“အတွင်းဝန်မင်းတင်ဗျား ...”

“ထိပ်တင်သခင်မသည် ခွေးမကလေးမဟုတ်ပါ။ နတ်သမီးတမျှ

တင့်ပလှ၍ လူမကလေးအစစ်ပါဘုရား၊ မင်းသားတို့ကား သစ်ဆင်းလ၌ ကမြင်းထကြသည့် ခွေးမိုက်တမျှသာဖြစ်ခြင်းကြောင့် လူ့စကားကို နားမလည်၍ ခွေးသေ သေကြရသည်ကို မမှုထိုက်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုး ချီတက်၍ ရန်သူတော်များကို တွန်းလှန်ပါမည် ဘုရား ... အလကား စော်စော်ကားကား ...”

“ရွှေဘုန်းတော်ရှင်ဘုရား ...”

“ဟယ် ... ဘယ့်နဲ့အသံတွေလဲ၊ များလှပါကလား ...”

“စစ်သည်တော်တပ်သားများနှင့် တိုင်းသူပြည်သားများတို့ရဲ့ အသံပါဘုရား ...”

“ရန်သူတော်ကို မမှုလောက်ပါဘုရား ...”

“ထိပ်ထားသခင်မကလေးကို မထိပါးစေသင့်ပါဘုရား ...”

“ထိပ်ထားရဲ့ရှေ့က အသက်ကိုအသေခံ၍ ရန်သူဟူသမျှကို တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်ပါမည် ဘုရား ...”

“ကျူးကျော် စော်ကားသူတို့ကို တွန်းလှန်၍ နှိမ်နင်းပါရစေ ဘုရား...”

“ဟယ့် စောစိန်မြိုင် ...”

“သမီးတော် အပါးမှာ ခစားလျက်ရှိပါဘုရား”

“နင် စစ်သည်တော်များနှင့် တိုင်းသူပြည်သားတို့ကို သွေးထိုးမပေးနှင့်”

“ဘုန်းဘုရား သင်တော် လုံးဝမသိပါဘုရား၊ သူတို့သဘောအတိုင်းပါ ဘုရား။ သို့သော် သည်ရန်သူတော်မျှလောက်ကို မိစောစစ်မကစားလောက်ပါ ဘုရား ...”

“နန်းမတော်၊ ဘီလူးမကို မွေးထားတာကို”

“တင်ပါရစေ ဘုရား ...”

“နန်းရင်းဝန်ကြီးတင် ...”

“ထိပ်ထားဟာ ဘီလူးမ မဟုတ်ပါ။ သူဇာမယ်တမျှ လွန်တင့်ပ သည့် နှလုံး၊ လက်ရုံး၊ ဘုန်းနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ သမီးမြတ်ရတနာပါ ဘုရား...”

“အင်း မြောက်ကြ၊ မြောက်ကြ၊ ပြည်ချောက်ထဲကျပြီး မရှုမလှ ပျက်စီးမယ်၊ သတိထားကြ၊ သူကောင်းတော်ကြီးများ ...”

“ဦးတည့်ရပ်ပါ ဘုရား ...”

“ဖြဲတိုက်တော်ဝန်မင်း”

“ဗျား”

“အတွင်းဝန်မင်းနှင့် ညှိနှိုင်းပြီး နာနာကြီး ရာဇသံပေးလိုက်ဗျား...”

နန်းရင်းဝန်ကြီးသည် စစ်သည်တော်များနှင့် တိုင်းသူပြည်သားတို့ အား ဤသို့ပြောကြားကာ ပြန်လွှတ်လိုက်ရလေ၏။

“ထိပ်ထားကို မထိပါးစေရဘူး၊ နန်းရင်းဝန်ကိုယ်တိုင် ရွှေလေးကို ကိုင်ပြီး တပ်ဦးက ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်ကာ တိုက်မယ် မောင်မင်းများ ...”

မိတ္ထီလာပြည် ... တို့ပြည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်တောက်ထိန် ... တို့ဘုရင်။

တို့ပြည်နှင့် တို့ဘုရင် ... တို့အသက်နှင့် ကာကွယ်မည်။

ပြည်နှင့်ဘုရင် ဘယ်သူပိုင် ... တို့ပိုင်။

တို့ဘုရင်မင်းမြတ်တောက်ထိန် ... ဘုန်းတော်ကြီး၍ သက်တော် ရှည်ပါစေ။

မင်းသမီးစောစိန်မြိုင် ... တို့မင်းသမီး။

တို့မင်းသမီးကို မထိနှင့် ... ပြာဖြစ်သွားမယ်။

ဟစ်အော် ဆန္ဒပြသူတို့သည် နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ စကားကို စိတ် ကျေနပ်ကြ၍ ပြန်ကြပြီးလျှင် အချိန် အရွယ်ရောက်သူတိုင်းလောက်ပင် လက်နက်များကို အသင့်ပြင်ဆင်ကာ နေကြလေကုန်၏။

မြဲတိုက်တော်ဝန်မင်းနှင့် အတွင်းဝန်မင်းတို့သည် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်
လျက် မင်းသုံးပါးထံ အောက်ပါအတိုင်း ရာဇသံပြန်လေ၏။

ပြည်ကြီးသေဋ္ဌ်နင်း မင်းကြီးများတို့

မိတ္ထီလာပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်အမိန့်တော် ရှိလိုက်
သည်။ မင်းကြီးများ၏ သားတော်သုံးပါးသည် ယောက်ျား
ကောင်းတို့၏ သိက္ခာကင်းရှင်း၍ မယားလုမှုဖြင့် ခိုက်ရန်
ဒေါသဖြစ်လျက် သေဆုံးကြရသည်မှာ မိတ္ထီလာပြည်
မင်းသမီး စောစိန်မြိုင်နှင့် လုံးဝမသက်ဆိုင်ချေ။ ပမာဆိုသော်
မိုးကောင်းကင်၌ ကြယ်အပေါင်းခြံရံ၍ ထွန်းတောက်ကာ
လင်းလျက် အသရေတင့်ပသည့် ရွှေလကိုမူ သူရသင့် ငါရ
သင့် လုကာ ရန်ဖြစ်သတ်ပုတ် သေကျေကြရသော အမူး
သမား တို့ကဲ့သို့သာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။

ထို့ကြောင့် အကြည်တော်များ တောင်းဆိုသည်မှာ
သဘာဝမဆိုက်၍ တရားနှင့်မလျော်ချေ။

ယင်းသို့ဖြစ်ချေရကား စစ်တပ်ကို ရုပ်ပြီးလျှင် အမြန်
ပြန်သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း။

မိတ္ထီလာပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏အမိန့်တော်

နာခံတော်-ဓာသုဒေဝ

* * *

ဘုရင်မင်းမြတ်သုံးပါးတို့သည် ထိုသို့သော ရာဇသံကိုရ၍ သည်း
စွာသော အမျက်တော်များ ကျကြသဖြင့် မိတ္ထီလာပြည်ကို တိုက်ခိုက်
ဖျက်ဆီးရန် စီမံခွဲခန့်လျက် ရှိနေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်လာလျက် ရသေ့တစ်ပါးသည် ရောက်လာ၏။ ပန်းတောင်းဘုရင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးကား ဤသို့ ဆို၏။

“ရှုပ်ထွေးသော ဆံမုတ်ဆိတ်နှင့် ညစ်ထည်းသော အဝတ်နပ်ကို ဝတ်လျက်လာသော ရသေ့၊ ဘာကိစ္စ ငါတို့ထံလာသလဲ ...”

“ဒကာတော်များ ငါ့အား နေရာပေးလော့ ...”

မြင်တင်ပြည်ဘုရင်ကား မျက်နှာရှုံ့လျက် ဤသို့ မင်းသံဖြင့် ဟိန်း၏။

“အသင် ဒူးနေရာ တော်နေရာကို ကြည့်ပြီးနေရာယူ။ အသင့်အား ငါတို့ နေရာပေးရသည့်လူစားမဟုတ်”

ထိုအခါ ရသေ့သည် မင်းသုံးပါးတို့၏ ရှေ့၌ တင့်တယ်စွာ စီမံထားသော ပန်းတင်ခုံအမြင့်ပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် တင်ပျဉ်ခွေကာ ထိုင်လျက်နေ၏။ ရွှေမြင်းပျံပြည်မှ မင်းကြီးကား ရသေ့၏အပေါ်၌ တိုသော အမြင်နှင့် မာနပြုလျက် ဤသို့ဆို၏။

“ဟယ် ... ရသေ့၊ သင်ကား မသိတတ်လှတကား၊ အသင်သည် ဒွန်းစဏ္ဍားသားလား၊ အသင်၏ခေါင်းသည် စေးနဲ့ချုံပေါင်းပင်တို့၏ အထဲ၌ တိုးဝင်ဖြတ်သန်းလာသော အမွှေးဖွားသည့် ခွေးမြီးကဲ့သို့ဖြစ်၏။ သင်၏မျက်နှာသည် ထမင်းငတ်နေသောသူ၏ မျက်နှာကဲ့သို့ ပိန်ရှုံ့လျက် ကျက်သရေကင်းမဲ့စွာ သေးနပ်လျက်ရှိ၏။ သင့်ကိုယ်မှာ ဝတ်လာသော အဝတ်သည် ငါ့တို့ခြေသုတ်၍ လွင့်ပစ်သော အဝတ်စုတ်ထက် မျှမက ကျက်သရေကင်းမဲ့ပြီးလျှင် စက်ဆုပ်ဖွယ် ဖြစ်လေတော့၏။ သည်သို့သော တောမျောက်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤပန်းတင်ပေါ်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေဘိသနည်း။ အသင်သည် ငါတို့ကို ဇော်ကားသလော၊ အသင့်အား ငါတို့ ပွဲဦးအောင်ရမလား”

“မင်းကြီးများ သင်တို့အား ငါသနား၍ စကားဆိုရန် လာရောက်

သည်။ သင်တို့၏ ခေတ်၏ လောက၌ ငါ၏အဝတ်တန်ဆာသည် အတိုင်းမသိ အဖိုးတန်သည်ကို မကန်းသောသူတို့သာ သိသည်။ ထိုလောက၌ အမြတ်ဆုံးနေရာသည်သာ ငါနှင့်ထိုက်တန်၍ ငါ၏ ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော အကျင့်သိက္ခာအတွက် ဤပန်းတင်ပေါ်တွင် ငါ့နေရာကို ငါသိသဖြင့် ထိုင်သည်”

ထိုအခါ မြင်တင်ပြည်မှ ဘုရင်သည် လွန်သောမာနနှင့် ဤသို့ ဆို၏။

“ဟယ် ... ရသေ့ညစ်၊ ငါတို့သည် သနားစရာလော၊ ငါတို့သည် လူများ၏ ဦးကင်း၊ လူများ၏ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်၍ ငါတို့ကသာ သူ တစ်ပါးကို သနားကြင်နာရမည်။ ငါတို့သည် သနားစရာသော အမျိုး အစားမဟုတ် ...”

“လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနလွန်သောမင်းများ သတိပြုကြ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနမည်သည် သူတို့၏ အမြင်ကို ဖုံးကွယ်ကာဆီးထားသော တိမ်သလာဖြစ်သည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနကြီးသလောက် တိမ်သလာ တို့သည် ထူထပ်သဖြင့် ထူခြင်းနှင့်အညီ မမြင်ခြင်းဖြစ်ချေသည်။ မျက်စိ မှန်တိ မှန်ဖွားနှင့်သောသူ၏ လမ်းသွားခြင်းသည် ခလုတ်ကို တိုက်မိ တတ်သည်။ ဆူးချုံ့ကိုသော်လည်း တိုးမိတတ်သည်။ ချောက်ထဲသို့မူ လည်း ကျရာသည်။ သင်တို့၌ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနလွန်နေသဖြင့် သင်တို့၏မျက်စိသည် လွန်စွာမှန်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ငါ့ဝတ္တရားနှင့် အညီ သင်တို့အား သနားရမည်ဖြစ်၍ ငါ လာသည်”

ပန်းတောင်းမင်းကား သည်းစွာသော အမျက်နှင့် ဤသို့ဆိုပြန်၏။

“ရသေ့ညစ်၊ ရသေ့စဉ်းလဲ၊ သင်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော တံစိုးကို ရ၍ ငါ့တို့ထံ၌ လှည့်ဖြားလာသလား ပြည့်တန်ဆာမနှင့်တူသော မင်းသမီး စောစိန်မြိုင်သည် သင့်ရင်ခွင်တွင်း၌ ပြုံးသောမျက်နှာကို ထားသဖြင့်

ငါတို့ကို လှည့်ဖြားမှုနှင့် မောင်းထုတ်နေသလား”

“မင်းကြီးများသတိပြု သင်တို့၏ စကားကို၊ ငါအမျက်မပြု၊ သူတော်ကောင်းသဘောနှင့် ညီ၍ သင်တို့ငါ့ကို မတုန်လှုပ်နိုင်၊ သင်တို့အား ငါပြောပြမည် နားထောင်”

မင်းသုံးပါးသည် နားစိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

“သင်တို့သည် မင်း၊ ဘုရင်ဟူသော သဘော၊ တိုင်းပြည်နိုင်ငံဆိုသော သဘောတို့ကို နားမလည်၊ တိုင်းပြည်နိုင်ငံရှိ၍သာ မင်း၊ ရှင်ဘုရင်ရှိနိုင်သည်။ လူတစ်ယောက်တည်း၊ တစ်အိမ်တည်းနေခြင်းနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘုရင်မင်းထင်နေသောသူသည် အရူး၊ တိုင်းပြည်နိုင်ငံရှိ၍သာ မင်းဘုရင်ဟူ၍ ရှိရသည်။ တိုင်းသူပြည်သားရှိ၍သာ တိုင်းပြည်နိုင်ငံရှိသည်။ တိုင်းသူပြည်သားဆိုသည်ကား လူများတည်း။ လူတို့သည် ကျေးရွာမြို့ပြ၍ နေကြသည်။ ထိုသို့နေ၍ ခရိုင်များ ရှိကြရသည်။ ခရိုင်များရှိသောကြောင့် တိုင်းများရှိကြသည်။ တိုင်းများရှိ၍ ပြည်ရှိသည်။ ပြည်ရှိ၍ ရွှေမြို့တော်ရှိသည်။ ရွှေမြို့တော်၌ ဘုရင်နေသည်။ ထိုသဘောကြောင့် တိုင်းပြည်နိုင်ငံကို ရှင်ဘုရင်မတည်ထောင်၍ တိုင်းသူပြည်သားများ တည်ထောင်၍ တိုင်းသူပြည်သားများသာ ပိုင်သည်”

မင်းသုံးပါးသည် စိုက်၍တည်နေ၏။ ရသေ့ကားဆက်၍ စကားကို ဤသို့ဆိုတော့၏။

“ထိုသဘောသည် မိတ္ထီလာပြည်၌ ထင်ရှားကိုက်ညီ၍ သရုပ်ပေါ်နေလေတော့ပြီ၊ ဘယ်လို သရုပ်ပေါ်နေသလဲ၊ သတိပြုနားစိုက်ကြ”

မင်းသုံးပါးသည် နားတည်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

“မိတ္ထီလာပြည်၌ ဘုရင်၊ နန်းတော်၊ ရွှေတိုက်တော်မှစ၍ ပြည်သူပိုင်၊ ထိုသို့ပိုင်သဖြင့် အိမ်နှင့်နေသောသူတိုင်း လယ်ယာမိုးမြေ တို့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသဖြင့် ပိုင်ကြ၍။ ထိုမြေတို့ကို မိမိတို့ သဘောအတိုင်း

လုပ်ကိုင်ပြီးသော် အခွန်ဘဏ္ဍာများကို သူ့ထက်ငါ ဆက်သွင်းကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ထံသို့လည်း အတုပ်တော်များ ပို့ကြသည်။ ပြည်တွင်းရှိ အလုပ်ရုံကြီးဟူသမျှတို့သည် သူ့ဌေးပိုင်၊ သူ့ကြွယ်ပိုင် အနည်းငယ်သာ ရှိ၍ ပြည်သူ့အခွန်ဘဏ္ဍာငွေနှင့် တည်ထောင်သော ပြည်သူပိုင်မျှသာ ဖြစ်ချေသောကြောင့်၊ အလုပ်ရုံများမှ အမြတ်၊ အခွန်အဆီတို့ကို အလုပ် သမားများမှာ တိုက်ရိုက်ရရှိကြသည်။ အခွန်ဘဏ္ဍာတော်တို့လည်း များစွာရရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းမှုထမ်းတို့အား ကောင်းစွာထောက်ပံ့နိုင်၍ တိုင်းသူပြည်သားတို့မှာ ငွေဝင်ကောင်းလျက် မရှိဆင်းရဲသူ မရှိသလောက် ဖြစ်ချေသည်”

မင်းသုံးပါးသည် စဉ်းစားနေ၏။

“ထို့ကြောင့် တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် သူတို့ပိုင်တိုင်းပြည်ကို အသက်ထက်ပင်ပို၍ ချစ်ဟန်ရှိကြသည်။ တက္ကသိုလ်မှ အတတ်ပညာ မျိုး၌ ပါရဂူမြောက် တတ်မြောက်လာသော မင်းသမီးစောစိန်မြိုင်သည် နိုင်ငံတော်ကို ဤသို့တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် စီမံမှုကြောင့် တိုင်းသူပြည်သား တို့သည် သူတို့၏ မင်းသမီးကို သူတို့၏ အသက်ထက်ပင် ချစ်ပုံရနေ သည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းပြည်နှင့် မင်းသမီးအတွက် အသက်ကို ပမာ မထားဘဲ ခုခံတိုက်ခိုက်မည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ငါသနား၍ သင်တို့ထံ လာ ပြောသည်။ သင်တို့ပြန်ကြ”

ပန်းတောင်းဘုရင်မင်းမြတ်ကား ဤသို့ဆိုတော့၏။

“ဟယ် ... ရသေ့၊ သင်၏ ဝင်္ကံပုတ္တိဖြင့် ငါတို့ တုန်လှုပ်အံ့လော၊ သင့်စကားသည် လီဆယ်ခြင်းမျှသာဟု ငါတို့နားလည်သည်။ သင့်စကား တို့သည် လူ့မကျင့်သုံးသော စကားမျှသာ ရူးနှမ်းသော သဘောနှင့် ပြည်သူပိုင်ဟု စကားလုံးထွင်သည်။ ထုံးစံ ပဝေသဏီကပင် ပြည်သူပိုင်မရှိ၊ မင်းပိုင်သာရှိသည်။ မင်းကို ပြည်သူမပိုင်၊ ပြည်သူကိုသာ မင်းက ပိုင်

သည်။ ထို့ကြောင့် မင်း ကို သက်ဦးဆံပိုင်ဟု ပဝေသဏီအစဉ်ရှိခဲ့သည်။
 ငါတို့ကိုအဘယ်မည်သော တိုင်းပြည် နိုင်ငံမင်းတို့သည် ခုခံတုပနိုင်အံ့
 နည်း၊ ငါတို့ကား မိစောစိန်မြိုင်ကို ဖမ်းမည်။ သူ့အား အဝတ်စင်းလင်းကို
 ဖြစ်စေ၍၊ ယောက်ျားများထံ၌ ကစားရန်အပ်မည်။ ဤသူယုတ်မကို
 ဤသို့ ဒဏ်ခတ်လို၍ ငါတို့လာသည်။ သင်လာ၍ မိတ္ထီလာ၏ အကျိုးကို
 မဆောင်နှင့်”

မင်းကြီးများ ဘုရင်မင်းတို့သည် တိုင်းသူပြည်သားတို့ကိုပိုင်၍
 အသက်ဦးဆံပိုင်ဟုဆိုခြင်းသည် အလွန်ရိုင်းသော ခေတ်၏တံခွန်၊ ဥပမာ
 ဆိုသော် တိရစ္ဆာန်အုပ်၌ တိရစ္ဆာန်ဗိုလ်ကြီးကဲ့သို့ဖြစ်၏။ မင်း ကို ပြည်သူ
 တို့သာပိုင်၍ ပြည်သူတို့က မြောက်မှ မင်းမြောက်သောကြောင့် ပဝေဏီ
 ကပင် မင်းကို ပုလဲတစ်မူး၊ သမ္မတဟု ဟူ၍ရှိခဲ့သည်။ သင်တို့သည်
 စောစိန်မြိုင်အပေါ်၌ ဒဏ်ခတ်ရန် အလိုရှိသည်မှာ နူသူသည် လှပသူကို
 အပြစ်ဆိုသကဲ့သို့ ရှိချေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စောစိန်မြိုင်သည်
 မင်းသားများထံသို့လာ၍ အပျိုမလှည့် မင်းသားတို့သည် စောစိန်မြိုင်ထံ
 သို့လာ၍ လူပျိုလှည့်ကြလေသည်”

“သင်တို့သည် ငါ့စကားကို မနာယူသော် ဘေးကြီး ကြီးစွာ တွေ့ရ
 လတံ့”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးသော် ရသေ့သည် မင်းသုံးပါးတို့၏ ရှေ့တွင်ပင်
 ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပြန်သွားလေ၏။

ထိုနေ့ညသော် နက်ဖြန် မိတ္ထီလာပြည်ကြီးကို ဖျက်ဆီးကာ
 စောစိန်မြိုင်ကို မင်းသုံးပါးတို့သည် ဖမ်းမည်ဟု သဘင်ကြီးစွာ ပြုနေလေ
 ၏။ ထိုအချိန်တွင် မင်းသုံးပါးတို့၏ တပ်စခန်းအပေါ် ကောင်းကင်ယံ၌

ကြယ်ပျံများ ဖြတ်သန်းသွားဘိသကဲ့သို့ မီးပျံလုံးကလေးများသည် ဥပါ
ကိုပြုလျက် များစွာပျံသန်းကာ ရှိနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ ဆင်ယင်
ကျင်းပနေသော သဘာကိုထက် စစ်သည်တပ်သားတို့သည် အာရုံ
စူးစိုက်ကာ ရှိနေကြကာ အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်နေကြကုန်၏။

ထိုသို့လျှင် စစ်သည်တပ်သားတို့သည် မီးပျံများကို ကြည့်နေကြ
စဉ်ပင် တုံးသောအဖျားရှိ မြားတို့သည် ကောင်းကင်ပေါ်က ကျလာကြ
၏။ ထိုမြားတို့၏ အမြီးများ၌ ပေကိုရေးကာ စာများသည် အောက်ပါ
အတိုင်း အမျိုးမျိုးပါလာလေ၏။

“အဆွေ ... အဆွေကို မိတ္တီလာပြည်သားတို့က မည်ကဲ့သို့ ရန်ပြု
သောကြောင့်၊ နှောက်ယှက်သောကြောင့် မိတ္တီလာပြည်ကို ဖျက်ဆီးရန်
ရောက်လာခဲ့ပါသလဲ ပြန်ပါ”

“လူသည် သူ့ဘာသာနေသော လူကို မနှောင့်ယှက်မဖျက်ဆီး
အဆွေ လူမှန်လျှင် ပြန်တုံ့လော့”

“အဆွေတို့ အိမ်ကသားမယား၊ မိဘ၊ ဆွေမျိုးတို့၏ မျက်နှာကို
ပြန်၍ကြည့်ပါ အမြန်ဆုံးပြန်ကြလော့”

“ရှင်ဘုရင့်အလိုကိုသာ ခေါင်းဆောင်များ အလိုကိုသာ အဆွေတို့
လိုက်နေရင်၊ အဆွေတို့သာ ဘေးတွေ့၍ဆင်းရဲတွေ့မည် စဉ်းစား”

“မိစော ပန်ကြားပါသည် ဘထွေးတော်များ မိစော မနှိပ်စက်နှင့်
အပြစ်မပြုချင် ပြန်လည်၍ တပ်တုံ့ခေါက်တော်မူပါ ဘုရား”

ထိုသို့လျှင် စာများကို မြားတို့သည်ယူလာ၍ ကြံချသောကြောင့်
တပ်သားမြောက်မြားစွာသည် စိတ်ပျက်ခြင်းစိတ်အားလျော့ခြင်းတို့
ဖြစ်လာကြ၏။ ပန်းတောင်းပြည်၊ မြင်တင်ပြည်၊ ရွှေမြင်းပျံပြည်တို့သည်
မိတ္တီလာပြည်နှင့် အမြဲကူးလူးဆက်ဆံလျက်ရှိကြ၏။ ကူးသန်း ရောင်း
ဝယ်မှုသည်လည်း မစဲဘဲ ရွှေလမ်း၊ ငွေလမ်းသာလျက်ရှိ၏။ တိုင်းသူ

ပြည်သားချင်းလည်း အလွန်ချစ်ခင်ရင်းနှီးသကဲ့သို့ ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် စစ်သားတို့သည် စစ်တိုက်ရရန်၌ စိတ်မပါပုံ၊ စိတ်အားလျော့နေပုံ ရှိနေကြ ကုန်၏။

မင်းသုံးပါးသည်ကား မြားနှင့် စောစိန်မြိုင် လျှောက်တင်သော စာကို တွေ့ရပြန်သောအခါ သာ၍ ဒေါသစွန်းငြိပြန်ကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် နံနက်လင်းအားကြီးအချိန်တွင် စစ်စည်စစ်မောင်း သိမ့်သိမ့်ဆူအောင် တီးလျက် လေးမျက်နှာမှ မိတ္ထီလာပြည်သို့ဝင်ရန် အတင်းချီတက်လာ လေ၏။

မိတ္ထီလာပြည်သားတို့လည်း ခုခံရန် အသင့်ဖြစ်နေ၍ မြားသည် တော်တို့သည် စဉ်သွားရှိ မီးမြားတို့ကို တရစပ် ပစ်လွှတ်ခုခံကြသဖြင့် ရန်သူများသည် တန့်နေကြ၏။

စောစိန်မြိုင်ကား ပြည်သူပြည်သားတို့က စစ်ကိုဦးစီးတိုက်ခိုက်ရန် အခွင့်မပြုသဖြင့် အမျိုးသမီးများနှင့် စစ်သည်တော်တို့၏ နောက်က ထောက်ပံ့ဖွယ် အမျိုးမျိုးတို့ကို စီမံနေလေ၏။

မင်းသုံးပါးတို့၏ မြားသည်များနှင့် မိတ္ထီလာပြည်က မြားသည် များ၏ မြားရေးတို့သည် မညီကြချေ။ မိတ္ထီလာပြည်က လေးဆ ငါးဆ ခန့်သာနေ၍ မင်းသုံးပါးတို့၏ စစ်တပ်သည် တန့်နေတော့၏။ စစ်စည် စစ်မောင်းတို့လည်း တိတ်သွားတော့၏။

မိတ္ထီလာပြည် ကပ်ဦးများမှ စူးရှသောအသံသည် ဤသို့ထွက်ပေါ် လာ၏။

စစ်ကိုလိုလားသူ ဘုရင်များ တပ်ဦးပြု၍ တက်ချီခဲ့ကြပါ။ အပြစ်မဲ့ သူများကို မသေစေချင်ပါနှင့်။

စစ်သည်တော်များ အကြောင်းမဲ့၊ အကျိုးမဲ့နှင့် မသေလိုကြပါနှင့်။ ဘုရင်ဆိုသူများကို ရှေးဦးတည်၍ တက်ကြပါစေ။

မင်းသုံးပါး၏ တပ်ကြီးကား သိမ့်သိမ့်တုန်နေလေ၏။ နေသည်လည်း ထွက်ပေါ်လာချေပြီ။ မိတ္ထီလာပြည်မှ စစ်တံခွန်များ၊ စစ်သူကြီး၊ စစ်မှူးတို့၏ မောက်တိုမောက်ရှည် စစ်ဝတ်စားတန်ဆာ ရောင်များတို့သည် နေရောင်တွင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက် မင်းသုံးပါးတို့၏ စစ်သည်တော်များ၏ အပေါ်၌ ကြွားသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ထိုသို့ စစ်ဦးချင်း ဆိုင်လုမတတ်ရှိနေရာတွင် မင်းသုံးပါးတို့၏ စစ်သည်တော်များ၏ နောက်မှ စစ်စည်စစ်မောင်းသံတို့သည် ခြိမ်ခြိမ်သံမျှ ပေါ်လာလျက် ကျောဘက်ကနေ၍ ဝန်းဝိုင်းတိုက်ခိုက် ခုတ်ထစ်ထိုးဆွတော့မည်ကဲ့သို့ ညာသံပေးနေသည်မှာ ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိနေတော့၏။

မင်းသုံးပါးတို့၏ စစ်သည်တော်တို့ကား မရောမထွေး ဖြစ်လာကြလျက် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေကာ တပ်အစီအရင်ပျက်လာပြီးသော် အုပ်မနိုင်ထိန်းမရ ရှိနေပြီ။

မိတ္ထီလာတပ်သားတို့ကား နောက်ကျောဘက်မှ ပြေးပေါက်ကို ဖွင့်ပေးသဖြင့် တစ်ယောက်ကစပြီးသော် ပြေးလေ၍ တစ်ယောက်ကစတစ်ရာဆိုဘိသကဲ့သို့ တပ်ကို အုပ်စီးမရဘဲ ကစဉ့်ကလျားနှင့် ပြေးလွှားကုန်ကြလေ၏။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် တပ်ပျက်၍ မင်းသုံးပါးသည်လည်း မိမိတို့၏ စစ်သူကြီးများနှင့် ကင်းကွာသွားလျက် မင်းဝတ်တန်ဆာများကို စွန့်ပစ်ပြီးသော် ပြေးရာ မြင်းများကို မြားထိကာ လဲကြလေ၏။ ခြေကျင်ကိုယ်လွတ်ရုံးခွာကာ ပြေးရလေ၏။

ပန်းတောင်းမင်းသည်ကား နေ့အချိန်သော် မွန်းမတည့်မီ သစ်တောအုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားရာ၊ နွားကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် တွေ့လေ၏။

နွားကျောင်းသားကား ဆင်းရဲသားအသွင်နှင့် အပန်းတကြီးလာ

သော ပန်းတောင်းမင်းကြီးကို တွေ့ရလတ်သော် ကြည့်နေသည့် ပေကို ချလျက် ဤကား ရန်သူ့တပ်မှ စစ်သားဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ဖမ်းမည်ပြု ၏။ ဆင်းရဲသားအသွင်ပြုလာသော မင်းကြီးကား ပြေးရန် အားထုတ် သောအခါ နွားကျောင်းသားသည် ဤသို့ဆို၏။

“ဟေ့ ... ရပ်၊ ငါ့လောက်လေးထက်တွင် အသက်ကင်းစင်သွား ချင်သလား၊ ငါမိတ္တီလာပြည်သား၊ ရပ်လိုက် ...”

မင်းကြီးသည် ရပ်နေရ၏။ နွားကျောင်းသားလည်း မင်းကြီးကို သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်ကာသွား၍ အထိုင်ခိုင်းထားကာ ဤသို့ ဆို၏။

“ခင်ဗျား တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေမလား၊ ပြေးမလား၊ ခင်ဗျားကို တုပ်ထားရလိမ့်မယ်။ ညနေရောက်တော့မှ အပြန်ခေါ်ယူသွားပြီး စစ်တပ် သို့ အပ်ရလိမ့်မယ် ...”

“အမောင် ကျွန်ုပ်ကိုလွှတ်ပါ”

“ဘာကြောင့် လွှတ်သင့်သလဲ၊ ခင်ဗျားဘယ်ကလဲ”

“အမောင့်အား ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးပြုပါမယ်”

“ဆိုစမ်း ...”

မင်းကြီးသည် မိမိလျှို့ဝှက်ကာယူလာသော လက်စွပ်ကို နွား ကျောင်းသားအား ထုတ်ပေး၍ သွားလိုရာသွားပါရစေဟု ဆို၏။ နွား ကျောင်းသားသည် ထိုလက်စွပ်ကိုမြင်လတ်သော် ဤသူကား မင်းကြီး တည်းဟု အတပ်သိ၍ ဤသို့ဆိုတော့၏။

“လူတို့ထိပ်တင် အရှင်မင်းမြတ်”

“အမောင် ငါကား ဘုရင်မင်းမဟုတ်၊ ခရီးသွားပါ”

“အရှင်မင်းမြတ် ...၊ ကျေးတော်မျိုးအား မလှည့်စားရာ ...”

“အေး ငါကား မလှည့်စားတော့ဘူး။ အမောင်က ငါ့လက်စွပ်ကို

ယူလော့။ ငါ့လက်စွပ်ဟာ အဖိုး အလွန်အလွန်ထိုက်တန်တယ်။ မင်းဟာ တစ်ခါတည်းနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝမယ်။ ငါ့ကိုလည်း သွားလိုရာ သွားခွင့် တို့ ပြုတော့ ...”

“အရှင်မင်းကြီး အသို့ဆိုတော်မူပါသနည်း။ ကျေးတော်မျိုးကား မိတ္ထီလာပြည်သား တစ်ယောက်ပါ။ ဤပြည်သည် ပြည်၏ဥပဒေ အတိုင်း ပြည်သူပိုင်မင်းနှင့်တကွ ထီးနန်းစည်းစိမ် အရပ်ရပ်တို့သည် လည်း ပြည်သူပိုင်။ ထို့ကြောင့် ကျေးတော်မျိုးသည် တိုင်းပြည်နှင့် ဘုရင် ထီးနန်းတို့ကို ပိုင်နေသောသူထဲတွင် အပါအဝင်ပါ။ ယင်းသို့ ဖြစ်ခြင်း ကြောင့် အရှင်မင်းကြီး၏ တံစိုးကို ယူ၍ဖြစ်စေ၊ မယူဘဲနှင့်ဖြစ်စေ ရန်သူ ဖြစ်သော အရှင်မင်းကြီးကို ဖမ်းမိပါလျက် လွတ်ပစ်လိုက်လျှင် ကျေး တော်မျိုးတို့၏ ခေါင်းကို ကျေးတော်မျိုး ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်နှင့် တူပေ လိမ့်မည်။ မင်းကြီးကို ထိုသဘောကြောင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မလွတ် မနိုင်ပါ။ တိုင်းပြည်သည် ပြည်သူပိုင် ဖြစ်နေပါ၍ တိုင်းပြည်သည် ကျေးတော်မျိုးအတွက် မဟုတ်၊ ကျေးတော်မျိုးသည် တိုင်းပြည်အတွက် ပါ။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မလွတ်နိုင်ပါ”

“အမောင်သည် မည်သို့ပြုမည်နည်း”

“သက်ဆိုင်ရာသို့ ဖမ်းယူ၍ ပို့ရပါမည်”

“ဤသို့ပို့မည့်အစား ငါ့ကိုသတ်လော့”

“မိတ္ထီလာပြည်သားသည် မခုခံနိုင်သောသူ အားနည်းသောသူ တို့ကို သတ်ရိုးမရှိပါ”

“အမောင်ဟာ ငါထွက်ပြေးရင် ငါ့ကိုပစ်သတ်မယ်။ အဲသည် တော့ ငါအမောင့်အဖမ်းကို မခံဘဲ ထွက်သွားတော့မယ်”

“သွားစမ်းပါလား၊ သွားရင်မသွားနိုင်အောင် ခြေထောက်ကို လေး နှင့်ပစ်ထားမှာပဲ။ သည်က အမှတ်တမဲ့ ထွက်သွားတော်မူပါနှင့် ဟိုခွေး

ကြီးဟာ ကျားထက်ဆိုးတယ်။ သွားရင် ခွေးကိုက်ခံရမှာပဲ”

မင်းကြီးကား အကျပ်ကျနေတော့၏။

“အရှင်မင်းကြီး နံနက်စာပွဲတော်စာကို မသုံးဆောင်ရသေးဟန် ရှိပါသည်”

“အင်း”

နွားကျောင်းသားကား မွန်မြတ်သော ထမင်းဟင်းတို့ကို ထမင်းဟင်းထုပ်ထဲမှ ဖြေ၍ ဖက်စိမ်းပေါ်တွင်တင်ကာ မင်းကြီးအား နံနက်ပွဲတော်စာကို ဖြစ်စေ၏။

မင်းကြီးသည် ပွဲတော်စာကို သုံးဆောင်ပြီးနောက် နွားကျောင်းသားတို့၏ထံတွင် အကျယ်ချုပ်သဘောနှင့် နေရလေ၏။ ခွေးကြီးကား မင်းကြီးထိန်းနေသကဲ့သို့ အနီးတွင် ရှိနေ၏။ ထိုခဏ၌ ယခင်က ရသေ့ကြီးသည် ရောက်လာ၏။ ဤသို့လည်းဆို၏။

“ဟေ့ ... သာထူး၊ မင်း မင်းကြီးကို ဘာလုပ်ထားသလဲ ...”

“ဖမ်းထားပါတယ် ဘုရား ...”

“ငါ့ထံခေါ်သွားမယ်”

“တပည့်တော် တရားပျက်ရာ ရောက်ပါမယ်ဘုရား ...”

“မရောက်ဘူးလေ၊ ငါ့ထံမှာ အပ်ထားခဲ့ အပ်ထားခဲ့တဲ့အကြောင်းကို မိစောအားဖြစ်စေ၊ စစ်သူကြီးအားဖြစ်စေ တိုင်ထားပေါ့”

“ထွက်ပြေးသွားခဲ့ရင် ...”

“ထွက်ပြေးသွားရင် ကျားစာ တောခွေးစာ ဝံပုလွေစာ ဖြစ်မှာပေါ့...”

“လျော်ကန်ပါတယ် ဘုရား ...”

“ကိုင်းအပ်တော့”

“အပ်ပါပြီဘုရား”

“ကိုင်း ... ဒကာတော်မင်းကြီး လိုက်ခဲ့”

“ရန်သူလက်သို့ အပ်မှာပါလား၊ အရှင်ရသေ့”

“ဪ ... ခက်တယ် ဒကာတော်မင်းကြီး၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဟာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရဲ့ ရန်သူ အမြဲဖြစ်နေတယ်။ လူဟာ လူ တစ်ယောက်ရဲ့ရန်သူ ဘယ်တော့မှမဖြစ်၊ မိတ်ဆွေသာ ဖြစ်ရတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို ရန်သူပြုလုပ်ရင် သည်သူဟာ စကားပြောတတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုင်း စိတ်ချကြွတော်မူ မင်းကြီး”

ပန်းတောင်းပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရသေ့၏ထံသို့ ပါသွားလေ၏။

ပန်းတောင်းပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရသေ့၏ကျောင်းသခံမီးသို့ ရောက်သောအခါ မြင်တင်ပြည်မှ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို လူတစ်စုနှင့်တွေ့ရ၍ အလွန်အံ့ဩမိလေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့လည်း ဤသို့ဆို၏။

“ဟယ် ... မီးသွေးဖုတ်သမားများ၊ နင်တို့ဘာလဲ”

“ကိုယ်တော် ဘုရင်ဆိုသူကို ဖမ်းယူလာခဲ့ကြောင်းပါ ဘုရား ...”

“အင်း ... ဆိုစမ်း”

“တပည့်တော်တို့သည် သစ်တောတွင်း၌ မီးသွေးဖုတ်ရန် သင့်လျော်ရာရာ သစ်ပင်များကို ခုတ်ယူနေစဉ် ဘုရင်ဆိုသော ဤသူသည် ရောက်လာပါသည်”

“အင်း ... ဆက်တင်၊ ငဖုံး”

“တပည့်တော်က ဦးရီးဘယ်က ဘယ်သွားမလဲ၊ ဦးရီးနာမည်ဘယ်သူလဲ၊ ဦးရီးဘာလုပ်စားသလဲ မေးတော့ မဖြေနိုင်ဘဲ ယောင်နနနှင့်နေပါသည် ဘုရား၊ ဒါနှင့်ဝိုင်းပြီးဖမ်းတော့ မင်းတို့ ငါ့အား မဖမ်းပါနှင့်၊ လွှတ်ပါ၊ ငါ့ကိုလည်း လူတို့သွားရာလမ်းသို့ ပို့ပေးပါဟု မြလက်ဝတ်တော်တစ်ခုကို တံစိုးပြုပါသည်”

“အင်း ...”

“အဲသည်တော့ သည်မြလက်ဝတ်တော်သည် သူဌေးသုံးနှင့်မျှမက မင်းသုံးဖြစ်နေပါ၍ အသင်နှင့်ဤမြလက်ဝတ်တော်သည် အရာမဟုတ်။ အသင်သည် အမည်၊ နေရပ်တို့ကိုလည်း မပြော၊ သူခိုးဖြစ်ရမည် သူခိုး ပါပဲဟု ဖမ်းဆီးပါသည်”

“အင်း”

“ထိုအခါ သူက သူသည် မြင်တင်ပြည်က ဘုရင်ဟုပြောပြ၍ ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့သော် ဘာကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ဤတောအရပ်သို့ ရောက်လာရသနည်းဟု စစ်မေးပါသည်။ ထိုအခါ မိတ္ထီလာပြည်ကို လာရောက်တိုက်ခိုက်ရာ စစ်ရှုံးသဖြင့် ပြေးလာကြောင်းကို ပြောပြ ပါသည်”

“အင်း”

“အဲသည်တော့ တောက်တာက မိတ္ထီလာပြည်ကို လာရောက်တိုက် ခိုက်ရင် ရန်သူပေါ့။ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ဖမ်းပို့ရမည်ဆိုရာ မဟုတ်ပါဟု ဆိုပြန်ပါသည်”

“အင်း ... မင်းကြီး၊ မှန်ရာကို ပြောလော့”

မြင်တင်ဘုရင်လည်း ရသေ့ကို လန့်သောသဘောနှင့် မော်၍ ကြည့်နေလေ၏။

ထိုအခါ ရသေ့သည် “ဟေ့ ငဖုံးနှင့်တောက်တာ ဤသူကား လူ သာမန်မဟုတ်၊ မြင်တင်ပြည်က ဘုရင်မင်းမြတ်တည်း၊ ငါ့ထံ ထားခဲ့ လော့” ဟုဆိုလေ၏။

တောက်တာလည်း ဤသို့ ရသေ့ကို တင်တော့၏။

“ဆရာတော်ဘုရား၊ မြင်တင်ပြည်က ဘုရင်မှန်လျှင် အရှင်ဘုရား ထံ၌ မထားခဲ့နိုင်ပါ။ ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ပို့ရပါမည်”

“ဘာကြောင့်လဲ တောက်တာရယ်”

“မိတ္ထီလာပြည်သို့ လာရောက်တိုက်ခိုက်သည်ဟု ပြောခဲ့သဖြင့် ထိုစကားမှန်ရာသည်။ မှန်ပါလျှင် တပည့်တော်တို့၏ ရန်သူတည်း။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိတ္ထီလာပြည်သည် တပည့်တော်တို့၏ ပြည်ပါတည်း။ တပည့်တော်တို့ ပြည်၊ တပည့်တော်တို့၏ ဘုရင်နှင့် မိဖုရား၊ ထိပ်ထားသခင်မကလေးတို့ကို ထိပါးခဲ့သော် တပည့်တော်တို့၏ ရန်သူ အစစ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပါတည်း။ ဤအချက်၌ တပည့်တော်တို့သည် လူ ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးရန်သူမဟုတ်၊ မဟုတ်သော်လည်း တပည့်တော်တို့အား ရန်ပြုလာသူသည် တပည့်တော်တို့၏ ရန်သူပါတည်း။”

“အေး ... မင်းတို့ပြောတာ မှန်တယ်၊ သို့သော် ငါ့တာထား။ ထွက်ပြေးခဲ့သော် ...”

“ပြေးလိုသောအချိန်ပြေး၊ ပြေးရင် သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ရဲ့အစာ ဖြစ်ရမှာပဲ”

ထိုသို့ပြောနေစဉ်ပင် ကိုင်းသမားတစ်စုသည် အုတ်အုတ်ကျွက် ကျွက်နှင့် လူတစ်ယောက်ကိုဖမ်း၍ ရသေ့ကြီးထံသို့ လာရောက်ပို့ကြ၏။

ထိုအပိုခံရသူကား ရွှေမြင်းပျံပြည်မှ ဘုရင်မင်းကြီးဖြစ်နေလေ၏။ ရောက်နှင့်ပြီးသော မင်းနှစ်ပါးကား အံ့အားသင့်စွာနှင့် ကြည့်နေကြ၏။ ရသေ့ကြီးကား ဤသို့ဆို၏။

“ဟေ့ ... မောင်တောက်၊ မောင်မျောက် ဘာတွေလဲကွယ့်”

“သည်လိုပါဘုရား”

“ပြောစမ်း ... တယ်ရှုပ်တဲ့ဟာတွေပါကလား”

“သည်လူဟာ ကိုင်းတောထဲသို့ စည်းရုံးကိုတိုးဖောက်ပြီး ဝင်လာ ပါတယ်။ ဒါနှင့် သူ့ကိုဝိုင်းဖမ်းတော့ သူဟာ လူဆိုးလူမိုက်၊ သူခိုးဓားပြ မဟုတ်၊ ရွှေမြင်းပျံနိုင်ငံတော်က ဘုရင်ဆိုပြီး သူ့ကိုလွှတ်ရန် လူများ

သွားလာရန် လမ်းမသို့ လိုက်ပို့ရန် လက်ဝတ်တော်တစ်ကွင်းကို တံစိုး ပြုပါတယ်”

“အင်း ... ဆက်ပြောစမ်း မောင်တေ”

“သည်လိုပါ ဘုရား၊ ဘုရင်မင်းဆိုရင်၊ လူမြတ်၊ လူကောင်း ဖြစ်ရ ပါမယ်”

“အင်း ... ပြောစမ်း ငတေကလူစွာ၊ စကားကလည်း ရှည်တယ်...”

“လူကောင်း၊ လူမြတ်ဆိုရင် တံစိုးထိုးရသလား၊ လောကမှာ တံစိုး ထိုးတဲ့သူဟာ သူ့ဖို့ကို စဉ်းလဲတဲ့အတွက် ယုတ်မာတဲ့လူပါ။ လောကမှာ တံစိုးထိုးတဲ့လူလောက် ယုတ်မာတဲ့လူမည်သည် မရှိဟု တပည့်တော် တို့ထင်ပါသည် ဘုရား ...”

မင်းသုံးပါးကား မိလက္ခူကိုင်းသမား ငတေပြောသော စကားကို ကြားရသောအခါ အလွန်အံ့ဩလျက် “ဒါဟာ ကိုင်းသမားရဲ့ ပါးစပ်က ထွက်တဲ့စကားလား၊ တို့ပြည်မှာ ပြည့်ထိပ်က ကိုးကွယ်ထားတဲ့ ပုရပိုက်ရဲ့ စကားထက်ပင် အဖိုးတန်နေပါကလား ...” ဟု တွေးတောကာ ငေးနေ ကြ၏။ ရသေ့လည်း ဆက်၍ ဤသို့ဆိုပြန်၏။

“အင်း ... ဆက်ပြောစမ်း ...”

“ဒါကြောင့် သည်သူကို တပည့်တော်တို့ မင်းဟု အသိအမှတ်မပြု ပါ။ တပည့်တော်တို့လည်း တံစိုးကို စားသောသူမည်သည်၊ တံစိုးကို လက်ခံသောသူမည်သည် အလွန်ယုတ်ညံ့သော ခွေး၊ ဝက်များနှင့် အတူ ပါတည်း။ ခွေးကို ထန်းလျက်ကျွေးလျှင် ခေါင်းမော့၍ အမြီးနှုန်းပါသည်။ နွား၊ ကျွဲ၊ မြင်းတို့ကို မြက်ပြုလျှင် ခေါင်းမော့၍ သဘောကျပြီးသော် အဖမ်းခံပါသည်။ တံစိုးကို လက်ခံသော သူမည်သည် ထိုတိရစ္ဆာန်များ နှင့်အတူ သူ၏အောင်ခြင်းကို ခံရတတ်ပါသည်။ ထို့ထက်မက တပည့် တော်တို့ တံစိုးကို လက်သင့်ခံပါလျှင် အဆိပ်ကို စားသောသူထက်၊

မိုက်မဲသော မစင်ကိုစားသည့် ခွေး၊ ဝက်တို့နှင့် တူပါမည်”

“အင်း ... ငတေ၊ တေလိုက်စမ်းပါဦးကွယ် ...”

“အဆိပ်ကို စားသည့်သူသည် တစ်ခါသာ သေရပါသည်။ တစ်ခါသေ၍ သူ့ဘဝမှာ တုံးသွားပါသည်။ မစင်ကိုစားသော ခွေး၊ ဝက် တို့မှာကား မစင့်အရသာကို ဝါ လူတို့စွန့်ပစ်သော အညစ်အကြေး ဖြစ်သည့် မစင့်အရသာကို အရသာကောင်းထင်၍ အထပ်တလဲလဲ စားနေခြင်းဖြင့် အလွန်စက်ဆုပ်ဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တံစိုးကိုစားသူ၊ လက်ခံသူသည် ခွေး၊ ဝက်တို့နှင့် တူပါသည်။ တံစိုးကို ပေးသောသူသည် တပည့်တော်တို့သည် အရှင်ဘုရား၏ ဆုံးမခြင်း၌ တည်ပါသည်။ အရှင်ဘုရား၏ ဆုံးမခြင်းကို တိရစ္ဆာန်များ၊ ပြိတ္တာမျိုးတွင်ပါဝင်သည့် မြွေများပင် တည်ပါလျက် တပည့်တော်တို့ မတည်ပါလျှင် တိရစ္ဆာန်များ၊ မြွေများထက်ပင် မိုက်ကန်း ယုတ်မာရာကျပါမည်။ မိုက်ကန်းယုတ်မာသော သူ၏ သွားရာလမ်းအဆုံးသည် ဆူးချုံနှင့် ချောက်ကမ်းပါးသာလျှင်ပါဘုရား ...”

“အင်း ...”

“တပည့်တော်တို့သည် အရှင်ဘုရား၏ ဆုံးမခြင်း၌ တည်ကာ လောကဇာတ်ခုံတွင် ဝင်ကနေသဖြင့် လူ့သဘောအရ သူ့အပြစ်ကို မရှုလိုပါ။ မြင်လည်း မမြင်လို၊ ကြည့်လည်း မကြည့်လိုပါဘုရား။ သူ့အပြစ်ကို မပြုလို၊ မရှုလိုသောကြောင့် သူ့အား မင်းဆိုးမင်းညစ်များအလား ဒဏ်လည်း မထားလိုပါ။ ထို့ကြောင့် အရှင်ဘုရားထံ ဤသူကို လာပို့ပါသည်။ လိမ္မာ ယဉ်ကျေးစေတော်မူပါ ဘုရား”

“အင်း ... ထားခဲ့ကြ၊ ပြန်သွားကြတော့”

* * *

မင်းသုံးပါးသည်ကား မီးသွေးဖုတ်သမားများ၊ ကိုင်းသမားများတို့ ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားရရာ၊ မိမိတို့သည် နိမ့်ကျနေသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရသည်အလား ဖြစ်နေကြသဖြင့် နားတွင် ဝင်ဆံ့လာလေ၏။ ထို့ကြောင့် မီးသွေးဖုတ်သမားများ၊ ကိုင်းသမားများတို့၏ စကားတို့သည် အရသာရှိဟန် ဖြစ်လာလျက် ဤသို့လျှင် ကိုယ်စီကိုယ်ငွေ တွေးတောဆင်ခြင်မိကြဟန်တူ၏။

လောက၌ ယာသမား၊ ကိုင်းသမား၊ တောင်သူ မိလက္ခဏာများနှင့် မီးသွေးဖုတ်သမားတို့သည် အောက်တန်းစားလူများတို့ပေတည်း။ ထိုအောက်တန်းစားလူများတို့စဉ်လျက် ဤသို့သော စိတ်နေသဘောထားနှင့် ပြည့်စုံ၍ ဤသို့သောစကားကို ပြောဆိုတတ်ကြပေသည်။ နေပြည်တော်ရှိ များကြီးမတ်ရာ သေနာပတိ စသည်တို့ကား အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါတော့အံ့နည်း၊ မိတ္ထီလာတိုင်းပြည်၌ ညဉ့်မရှိ၍ မအိပ်ကြဟန်တကား။

မင်းသုံးပါးသည်ကား လောက၏ အနှစ်အရသာ၊ သဘာဝကို သုံးသပ်မိဟန် မတူသေးပေ။ လောက၌ အထက်တန်း၊ အလယ်တန်း၊ အနိမ့်တန်းဟူသည် ရာထူးစည်းစိမ် ဂုဏ်သိမ် စီးပွားဥစ္စာ ချမ်းသာခြင်းတို့၏ အနိမ့်အမြင့်ကိုစွဲ၍ ဖြစ်နေသည်ဟု ယူဆနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုလောကသည် ဆူညံလှုပ်ရှားလျက်နေသော လောကမျှသာ ဖြစ်မည်ဟူသော သဘောနှင့် လောက၌ အနိမ့်စား၊ အလတ်စား၊ အမြတ်စားဟူသည် လူ၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပေါ်၌သာ တည်သည်ဟူသော သဘောကို သိဟန်မတူကြသေးပေ။

ရသေ့သည်ကား အထူးအထွေ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြောချေ။ ထိုမင်းသုံးပါးအား တင့်အပ်လျောက်ပတ်စွာသော နေရာထိုင်ခင်းကို သီးသန့်ကျောင်းသခံမ်းသဖွယ် တဲကြီးတစ်တဲနှင့် ထားလေ၏။

မင်းသုံးပါးသည် မိမိတို့၏အဖြစ်ကို အလွန်အံ့ဩမိ၏။ မိတ္ထီလာ

ပြည်သူပြည်သားတို့မှာ သူတို့ပြည်သည် ပြည်သူပိုင်အဖြစ်နှင့် တည်ထောင်ထား၍ အရွယ်ရောက်လူတိုင်းလောက်ပင် စစ်သားဖြစ်နေကြလျက် စစ်တိုက်ခိုက်ခြင်း၌ အလွန်ရဲရင့်ခြင်း၊ ကျွမ်းကျင်ခြင်းတို့ ရှိသော်လည်း စိတ်သဘောကား အလွန်ယဉ်ကျေးသည်ကို ကိုယ်တွေ့သဘောအရ တွေ့နေရလေ၏။

မင်းသုံးပါးတို့သည် ယခုအခါ၌ မိမိတို့၏ ဗိုလ်ပါများနှင့်ကွဲ၍ တောကြီးအလယ်၌ ရောက်နေသဖြင့် မည်သို့မျှ စကားကို အထူးမဆိုကြတော့ဘဲ မိမိ၏စိတ်ကူးနှင့် မိမိရှိနေပြီးလျှင် တောအရေး၏ သွေးခြင်းကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာ စိုက်နေကြသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ထိုခဏ၌ သပ်ရပ်တင့်တယ်သော လူငယ်တစ်ယောက်သည် ရောက်လာ၍ “ရွှေဘုန်းတော်ရှင်တို့ ဘုရား၊ ရေများကို သုံးသပ်တော်မူလိုကြပါက အသင့်ရှိကြောင်းပါ ဘုရား ...” ဟု ရေချိုးအိမ်ကို ပြပြီးသော် ပြန်သွားလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်များလည်း ရေချိုးအိမ်၌ ရေမိုးသုံးသပ်ပြီးသော် ယခင်ကကဲ့သို့ပင် တိုင်းတော်ပြည်တော် ထီးရေးနန်းရေးကို တွေးတောနေခြင်းဖြင့် တိတ်ဆိတ်ကာရှိနေ၏။

နေသည်ကား သဘာဝအတိုင်း ကျသွား၍ ညနေချိန် ရောက်လာသောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်သုံးပါးအတွက် ပွဲတော်အုပ် တစ်အုပ်စီနှင့် ညနေပွဲတော်စာသည် လူငယ်သုံးယောက်အားဖြင့် ရောက်လာ၏။

ပွဲတော်အုပ်များမှာ ရွှေအုပ်များ ဖြစ်ကြ၍၊ ထမင်းဟင်းတို့မှာ အလွန်မွှေးကြိုင်လျက် စားချင်စဖွယ်ဖြစ်နေ၏။ စားသောအခါမှာလည်း အလွန် အရသာရှိ၏။ ဟင်းခွက်တို့မှာ အသားမကင်းလျက် ငါးခွက်ဖြစ်၏။

မင်းသုံးပါးသည် ဤသို့တွေးကာ အသီးသီးရှိကြလေ၏။

ဤစားတော်ပွဲစာသည် အလွန်မြန်မြတ်လေတော့၏။ ရသာပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံနေ၏။ ဤပွဲတော်စာကို မည့်သည့်စားဖို့သည်၊ စားတော်ကဲတို့ စီမံဘိသနည်း။ ရသေ့သည် ဤစားဖို့သည် စားတော်ကဲတို့ဖြင့် ရသာကာမဂုဏ်ကို ယူနေလေရောသလား။ အကယ်၍ ရသေ့သည် ဤသို့သော ရသာကာမဂုဏ်ကို အလိုရှိသဖြင့် ခံယူစံစားနေခဲ့ချေသော် ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ပျံသန်းကာ သွားလာနေနိုင်သော ရသေ့ဖြစ်နိုင်ရာသလော့၊ ဤရသေ့ကား ဈာန်အားဖြင့် ကောင်းကင်ခရီးကို ဖြစ်စေနေလေပြီ။ လောက၏ အကြောင်းကိုလည်း သိတန်ရာချေပြီ။

ရသေ့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းတို့ ငါတို့ရောက်ခဲ့ပြီ။ ရသေ့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းတွင် ပြာလူးသော ကြမ်းနှင့်သာရှိ၍၊ မီးခိုးတို့သည် သင်္ခမ်းအတွင်း၌ ကူးလူးပျံသန်းကာ ရှိနေသောကြောင့် အမိုးအောက်၌ ကျပ်ခိုးများပင် စွဲမတတ် ရှိနေချေပြီ။ ရသေ့ကျောင်းတွင် ရသေ့ကျောင်းပီသ၍ ဖျာမရှိ ခြေဆေးအိုးနှင့် သောက်ရေအိုးကို တစ်လုံးတည်းသာ ထားသည်။ ငါတို့တည်းနေသော ရိပ်ခန်းကား တောခမ်းဝါပင် ဖြစ်လင့်ကစား အသို့နည်း အလွန်သာယာဘိ၏။ ခင်းနှီးတို့သည် အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့၏။

ငါတို့တွေ့နေရချက်သည် ငါတို့၌ မရှင်းနိုင်သော ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေချေပြီ။

ထိုသို့တွေးဆ၍ မင်းသုံးပါးတို့သည် ညနေခင်း၏ တော အသရေကို မသုံးသပ်နိုင်စေကာမူ၊ မနီးမဝေးမှ “အိုးဝေ ... အိုးဝေ” နှင့် ဥဒေါင်းငှက်၏ တွန်ကြော်သံကို ကြားရဘိ၏။ အရပ်လေးမျက်နှာမှ တောကြက်တစ်ကောင်စီ၏ တွန်ကြော်သံကိုလည်း ကြားရ၏။ ထိုမင်းများ တည်းနေရသော ရိပ်သင်္ခမ်းအနီးရှိ သစ်ပင်ငယ်၊ ချုံပုတ်ငယ်တို့မှ ငှက်ငယ်ကလေးတို့၏ မြည်သံ၊ တည်သံ၊ ပလီသံတို့သည်လည်း ညနေယံကို အသရေရှိရန် ဖန်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မင်းသုံးပါးတို့ကား

မနေ့က ဘုရင်ဧကရာဇ်မင်းမြတ် ယနေ့တွင် တောကြီးအလယ်၌ အချုပ်ခံ
နေရသော သုံ့ပန်းများတို့ကဲ့သို့ ဖြစ်တည်နေရ၍ စိတ်ပျော်မွေ့ ကြည်လင်
နှစ်သက်ဟန် မရှိပေ။

ထိုသို့နှင့်ပင် နေသည် အရောင်များကို ဖျော့တော့ရာမှ လျှော့ပြီး
သော် တောင်ရိပ်ကွယ်သွားလေတော့၏။ မင်းသုံးပါးတို့၏ တည်းစခန်း
၌ (ရိပ်သခံမင်း၌) မီးလုံးကြီး၊ မီးလုံးလတ်၊ မီးလုံးငယ် တို့သည် လရောင်
ကဲ့သို့ ထိန်လင်းစွာ တောက်ပလာသဖြင့် မင်း သုံးပါးတို့သည် အလွန်
အံ့ဩကာ ရှိနေကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် ထိုအရောင်ဖြင့် အလွန်နှစ်သက်လျက် မိမိတို့၏
နန်းဆောင်များကို မေ့ပင်လျော့သကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။ ထိုသို့ နေရောင်
ပျောက်၍ မီးလုံးရောင်ရောက်လာပြီး နောက်ခဏကြာသော် ကျောက်စည်
သံများကို ကြည်နူးဖွယ်ရာ ကြားရသဖြင့် မင်းသုံးပါးတို့သည် နားထောင်
ကာနေသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။ ချိုသာသော အသံသာသာကလေးများ
သည်လည်း လေထဲ၌ ပျံဝဲကာလာသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

ထိုအသံ၏ အဓိပ္ပာယ်သည်ကား ဤသို့လျှင်ဖြစ်၏။

ဝတ္ထုကာမဂုဏ်၌ နှစ်ခြိုက်စွာ လေ့လာလိုက်စားခြင်းဖြင့် ကိုယ်၏
သာယာတင့်တယ်မှုကိုသာ ရှေးရှုနေသော သူတို့သည် သူကန်းမျှသာ
လျှင် ကတည်း။

ကာမဂုဏ်တို့၌ ကာမမေထုန်ကို ခုံမင်တမ်းတ၊ အလိုရှိသောသူ
ဟူသမျှတို့သည် မိုက်မဲတကာ အမိုက်တွင် အမိုက်ဆုံးဖြစ်၍၊ မည်သည့်
ဆားရန်၊ အပြစ်ဒဏ်ကိုမျှမမြင်ဘဲ အဆုံး၌ ပျက်စီးရန်သာလျှင်ကတည်း။

လူတို့တွင် သူတစ်ပါး၏အပေါ်၌ အပြစ်ကိုသာ ရှာဖွေတင်ဆို၍၊
အပြစ်ဒဏ်ထားလိုသူဟူသမျှတို့သည် ကိုယ့်အပေါ်သို့ ရောက်လာရန်
အပြစ်ဒဏ်ကို ခေါ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အသံတို့ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ထင်ရှား ပြတ်သားစွာ မင်းသုံးပါးတို့သည် ကြားနေကြရလေ၏။

မင်းသုံးပါးတို့သည် ထိုသို့ကြားနေကြရသော်လည်း ထိုအသံ တို့၏ အဓိပ္ပာယ်နက်ကို စေ့ငုကောင်းမှ စေ့ငုမိပေလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့သည် ထိုနေရာမှ နံနက်မလင်းမီ တိတ်တဆိတ်ထွက်သွားရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ပြီးသော် သဘောတူညီကြသည်အတိုင်း မြတ်သော နူးညံ့ပျောင်းအိသော အိပ်ရာထက်၌ ခပ်စောစောပင်အိပ်ကြလေ၏။ ထိုအခါ မီးလုံးကြီးတို့ သည်ကား ပျောက်သွားကြ၍ မီးလုံးကလေးနှင့် မီးသေးများသာလျှင် မင်းသုံးပါး၏ အရိပ်သခံမ်း၌ လင်းနေလေ၏။

မင်းသုံးပါးသည် အိပ်ပျော်တော့မည်ဟု ပြုသည်တွင် ဆင်အစ်သံ ကို စူးရှစွာ ကြားရပြီးနောက် မြေကိုဟီးမတတ် ဆင်အော်သံကြီးများကို ကြားရသဖြင့် မင်းသုံးပါးတို့သည် တုန်လှုပ်ခြင်းဖြင့် မအိပ်ဝံ့တော့သကဲ့ သို့ဖြစ်၍ ထကာ ထိုင်မိကြတော့၏။

ထိုခဏ၌ သျှောင်တစောင်းထုံးကာ ဆံမြိတ်ကွင်းနှင့် ပုဆိုးကို မင်းသားကျိုက် အောက်ပိုးကျိုက်လျက် လေးမြားတို့ကိုစွဲကိုင်၍ လူချော လေးယောက်တို့သည် ဝင်ရောက်လာ၏။ ဤသို့လည်းဆို၏။

“အရှင်မင်းမြတ် စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိ ချမ်းမြေ့စွာ စက်တော်ခေါ်ပါလော့၊ ဤကား တောသဘာဝမျှသာပါ။”

“ဘာသံလဲ မောင်တို့။”

“ဆင်အစ်သံနှင့် ဆင်အော်သံပါ။ ရန်သူအနံ့ကိုရ၍ သဘာဝ အလျောက်ကြိမ်းပခြင်းပါ။”

ထိုသို့ပြောဆို၍ ထိုသူလေးယောက်သည် ရိပ်သခံမ်းအတွင်း၌ လမ်းလျှောက်နေ၏။

မင်းသုံးပါးလည်း ပြန်၍ စက်တော်ပြုတော့မည်ဟု အိပ်ရာထက်

သို့ ဝင်ပြန်၍ မကြာမတင်မီမှာပင် မြေတုန်ဟီးလာကာ အသံကြီးကို ကြားရလေ၏။

မင်းသုံးပါးသည် ထိုအသံသည် မိမိတို့ဆီသို့ လာနေသည်ဟု ထင်၍ မအိပ်ဝံ့ကြတော့ပေ။ အသံကား မြေတုန်ဟီးလျက် ကျယ်သည် ထက် ကျယ်ပြီးသော် တစ်တောလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်လျက် ပဲ့တင်ထပ်ကာ လှိုက်နေတော့၏။

မင်းသုံးပါးသည် အလွန်ကြောက်လန့်၍ မအိပ်ဝံ့ကြချေ။ မိမိတို့၏ ရိပ်သခံမ်းသို့ ထိုအသံသည် ရောက်လာပြီးသော် မိမိတို့အား ဘေးဖြစ်စေသတတ်ဟု အောက်မေ့ကာ ရှိနေသဖြင့် အိပ်ရာထက်မှ ထကာ ထိုင်နေ၏။ ထိုရိပ်သခံမ်းမှာကား ခေတ္တ တည်းခိုရာမျှကဲ့သို့သာဖြစ်၍ လုံခြုံသော တံခါးမကြီးများ မရှိကြချေ။

လေးစွဲသူ လေးယောက်မှာကား ရိပ်သခံမ်းအတွင်း၌ လမ်းလျှောက်ကာ ရှိနေ၏။ မင်းသုံးပါးကား ဤသို့မေးတော့၏။

“အမောင် ဤအသံကား ဘာသံလဲ”

“ကျားဟုံးသံပါ”

“ကြောက်စရာပါကလား”

“ကြောက်ဖွယ်ရာမရှိပါ သူတို့အား ရန်မပြုသော လူသည် သူတို့ကို ကြောက်စရာမလို”

“တိရစ္ဆာန်ပါပဲကလား အမောင်တို့၊ ဘယ်မှာသိတတ်မလဲ ...”

“လူမသိတတ်လောက် မဆိုးပါ”

မင်းသုံးပါးသည် တွေကာစဉ်းစားပြီးနောက် ဤသို့လျှင် ပန်းတောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မေးပြန်၏။

“ဒီကျားဟာ ဘာကြောင့်ဟုံးသလဲ”

“ကျားများမှာ တစ်သံ၊ အစ်သံ၊ ဟိန်းသံ၊ ဟုံးသံ၊ အော်သံ ဟူ၍

ရှိပါတယ်”

“မှတ်သားစရာပဲ ...”

ဆင်များသည် ကျားနဲ့ကိုရသောအခါ ကျားမလာဝံ့အောင် မာန်ထ၍ အော်ပါသည်။ ဆင်အော်သံကို ကြား၍ ကျားလည်း ဆင်များ၏ အနီးသို့ လာရောက်ကာ ချောင်းဟန်ရှိပါသည်။

“အင်း ...”

ဆင်များကား ညီညွတ်ခြင်းကိုပြု၍ တညီတည်းခံနေခြင်းကြောင့်၊ ဆင်သားကို များစွာစားလာခဲ့သော ကျားသည် မည်သည့်ဆင်ကိုမျှ ဖမ်းရန်မတတ်နိုင်ပါ။ ထိုအခါပရိယာယ်မှု၌ နားလည်သောကျားသည် ဆင်များကြောက်၍ ပြေးသွားလေအောင် အာစောက်သံဖြင့် ကြိမ်းပတ်သကဲ့သို့ ဟုံးတော့သည်။

“အင်း ... တောသဘာဝနော်”

ဆင်များသည် ကျားဟုံးသံကိုကြား၍ ကြောက်လန့်သဖြင့် ပြေးကြလျှင် နောက်ကျနေသော ဆင်ကလေးတစ်ကောင်ကောင်ကို ကျားသည် ဖမ်းကာ စားပါမည်။

“အင်း ... အတော်ညဏ်များတဲ့ သတ္တဝါပဲ”

“အရှင်မင်းကြီးတို့ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် မရှိပါ။ စိတ်ချ၍ အေးချမ်းစွာ စက်တော်ခေါ်တော်မူကြပါ”

“ဤတောမှာ ကျား ဆင် အတော်ပေါသလား”

“ပေါပါတယ် ...”

မင်းသုံးပါးတို့သည် မိမိတို့၌ အိပ်ဖန်စောင့်ရှိနေသည်ဟု ကြောက်ရွံ့ခြင်း လျော့ပါး၍ စိတ်ချစွာ အိပ်ကြလေတော့၏။

နံနက်လင်းလတ်သော် မင်းသုံးပါးတို့သည် ထွက်သွားရန် တိုင်ပင်ပြီး ရှိကြသော်လည်း ယမန်ညက ကြားရသော ဆင်သံ၊ ကျားသံတို့